

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Paludan-Müller, Frederik.; af Fr. Paludan-Müller.

Titel | Title:

Venus : et dramatisk Digt

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : forlagt af ... C. A. Reitzel, 1841

Fysiske størrelse | Physical extent:

224 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

55. - 170.

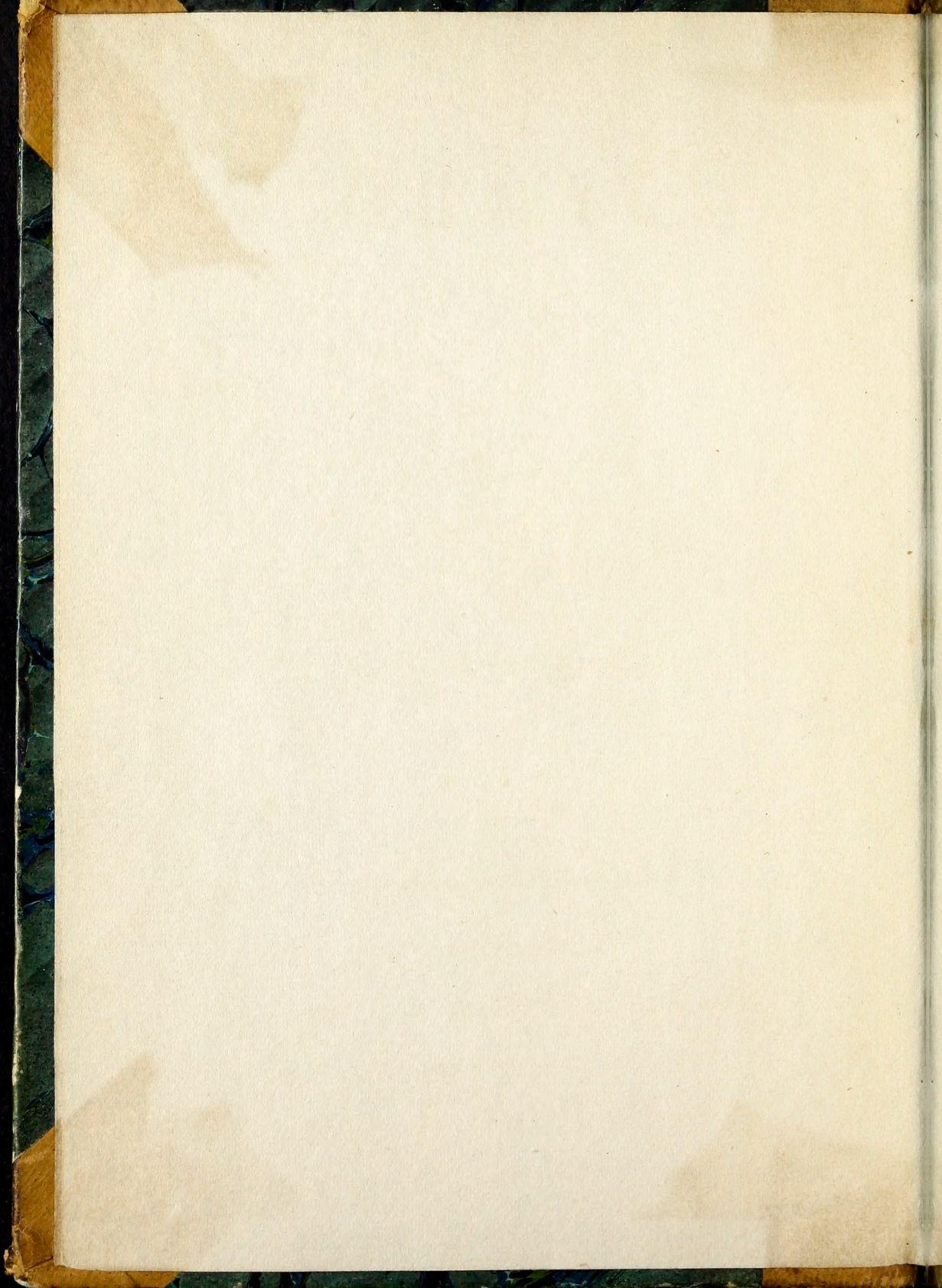
Exs. 1

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130019417787

Genus.

Et dramatisk Digt

af

Fr. Paludan - Müller.

Kjøbenhavn.

Førlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Bianco Luno.

1841.

LEWIS

OF THE

LIBRARY

UNIVERSITY OF CAMBRIDGE

LIBRARY

1841

Personer:

Gudinder og
Nympher.

Jægerne.

Actæon, deres Fyrste.

Mimas, en gammel Jæger.

Meleager, } unge Jægere.

Actor, }

En Dreng.

Hebe, Actæons Amme.

Procne, hendes blinde Datter.

Lyda, Actæons Slægtning.

Hyrderne.

Endymion, deres Fyrste.

Phorbas, hans Pleiefader.

Amphion, en gammel Hyrde.

Samon, }

Areon, } unge Hyrder.

Lajus, }

En lille Dreng.

Leucippe, Hyrdinde.

Hermione, hendes Datter.

Klymene.

Phobe.

Pandora.

Prokris og

Flere Hyrbinder.

Første Act.

Første Scene.

(En Stov i Messene. Morgen. Venus Anadyomene
træder op med sine Nymphes.)

Venus.

Irene og Philira!

Irene.

Hoie Dronning!

Venus.

Aglaja!

Aglaja.

Herskerinde!

Venus.

Galatea!

Galatea.

Min naadige Frue! hvad er din Befaling?

Venus.

At her et Hvilested I mig berede.
 Vor lange Reise denne Nat paa Havet
 Har trættet mig; Zephyrens friske Pust
 Har adskilt mine Loffer — hvor løsagtig
 De slagre mig om Skuldren! See dog bare!
 Man kunde tage mig for en Hyrdinde,
 Der kom fra Støvnemøde med sin Elsker,
 Og sneg sig frygtsom hjem i Morgenstunden.
 — Her vil jeg hvile, mens min Dragt I ordner.

Galatea.

Sæt dig, Fyrstinde! Ekbens Nymfhe seer jeg
 Har just en Græsbenk her fornylig bygget.

Venus (sætter sig).

Dit Speil, Aglaja!

Aglaja.

Her! Men Natteulften
 Har ei, min Dronning, skadet dine Kinder.

Venus.

Philyra! salu mit Haar før du det fletter;

Dg du, Irene! børsf mig Stovet af
Sandalerne, og bind de røde Baand
Mig kun lidt høiere op under Lægen.

Philyra.

Vil du en Krands i dine Loffer?

Venus.

Ja,

Gjem Kronen til imorgen. Jeg vil vinde,
Dg ei beherske Hjerterne idag —
Men hvorfor staaer du ledig Galatea?
Hvor er mit Armbaand? hvor mit gyldne Bælte?

Galatea.

Her, min Fyrstinde! Hvilken Dødelig
Vil med dit Skue du idag begejstre,
Da du det gyldne Bælte tager paa?

Venus.

Du er vel bange for din egen Elsker,
Den unge Hyrde? Frygt ei, Galatea!
Din Acis altfor smægtende mig er.
Desuden, hvorfor dig din Skat berøbe?
Troer du, at Venus nødig har at borge
Paa anden Haand en Elsker?

Galatea.

Nei, min Dronning!

Venus.

Jeg tror det ikke heller. Gyver ikke
Nglajas Speil, er endnu Venus Venus.

(speiler sig.)

Saae nogentid I sliq en Arm?

Nympherne.

Nei aldrig!

Venus.

Dg sliq en Hals og Nakke?

Nympherne.

Ingensinde!

Venus.

Dg sliqt et Bryst?

Nympherne.

Det sandt vist ei sin Lige!

Venus.

Vist ei — nei vil man høre! Hvor I skriger
I Munden paa hverandre og omkap,
Som trængte jeg til Smiger — som behøved
Jeg Eders Bifald for at overttydes ...

(til Galatea.)

Men at dit smme Bryst kan finde No,
Saa kjend den Dødeliges Navn, for hvis Skyld
Jeg Paphos har forladt: Actæon er det.

Galatea.

Messenes Fyrste?

Venus.

Ja. Hans Navn har Rygtet
Alt længst til mine Øren. Spurgte jeg,
Hvo er paa Jord den største Venusdyrker?
Da lod fra hver en Mund Actæons Navn,
Da nævnte man de Templer, han mig bygged,
De rige Dffre, han mig hver Dag bragte,
For over alle Guder mig at ære.
Ei utafnemlig Venus er — ei glemmer
Hun i sin Herlighed en trofast Dyrker.
I trende Dage vil jeg dvæle her;
Besøge hvert et Tempel rundt i Landet;
Men først Actæon kjende skal min Naade,
At frist han vorde maa.

Galatea.

Han syg da er?

Venus.

De stakkels Dødelige! Tænk, saa ivrig
 Han til min Tjeneste sit Liv har viet,
 Alt hver en anden Ting nu død ham tykkes.
 Saa blind han har sig stirret paa min Glands,
 Alt fast han meer ei skuer Jord og Himmel
 Saalidt som Blomsten, der foran ham groer.
 Slig Sygdom kjender man paa Jorden kun.
 Men jeg til Livets Lyst igjen ham vækker;
 Thi som han mig har hædret over Alle,
 Saa meer end Alle vil og ham jeg hædre.

Philyra.

Vil som Adonis du din Gunst ham skjenke?

Trene (affides).

Bee dig, Philyra!

Galatea (affides).

Uforsigtige!

Aglaja (affides).

Hvad Navn, Ulykkelige, har du nævnt!

Venus (staær op).

Forbørpne! Ha, hvis her dig Net jeg gjorde,
 Strax lod jeg binde Hænder, Fodder paa dig,

Dg kasted nogen dig i Skoven ud,
 At kvalfuld Hungersdød du maatte lide.
 Nævn, hvis du tør, igjen Adonis' Navn,
 Dg maal ham med de andre Dødelige,
 Hvem han fordunklede som Solen Stjerner;
 Giv blot den Tanke Rum, at Venus kunde
 En Anden elske som Adonis — ha!
 Ved Jupiters, min store Faders, Hoved,
 Din Straf skal blive frygtelig, Philyra!

Philyra (snæler).

Tilgiv mig, store Dronning!

Nympherne (snælende).

Tilgiv! Tilgiv!

Venus.

Neis Jer! — Men tys! Er det ei Baldhornklang,
 Som Lustens Vinge bærer til mit Dre?

Irene.

Det sikkert er Actæons Jægerskare.

Galatea.

I denne Skov hver Morgenstund han jager.

Venus.

Aglaja! Hæf endnu engang mig Speilet.

Tidt meer end Skjønhed har en Klædning Magt —

(Speiler sig).

Er Alt fuldkomment, Ingenting forfeilet?

Aglaja.

Fuldkommen som du selv er og din Dragt!

Venus.

Saa rask tilside! Før den unge Skytte

Vi her belønne, til hans Ord vi lytte.

(Venus og Nympherne bort)

Anden Scene.

(Actæon, Mimas, Actor, Meleager og en Skare Jægere drage over Stuepladsen.)

Jægerne (synge).

I Solens Lue

Løft Piil og Bue

Og blanke Spyd!

Bor Sang sig svinger

I Luft, der klinger

Bed Hornets Lyd.

Vi bringe Fare

Og skræmme bort

Den rædde Hare,¹

Den rappe Hjort.

Naar Ulo os møder,

Naar Bildsviin støder

Med skarpen Tand:

Med kraftig Landse

Kun Seirens Krandsse

Vi gribe kan.

Os Bacchus trøster

Før Kampens Nød;

Venus, hans Søster,

Da smiler fød.

Da bringer bunden

Til os i Lunden

Den muntre Faun

(Ei hvor beleilig!)

En Nymphe, deilig

Af Vært og Navn.

Hver Ein med Varme

Strax løser frei:

Uf hvide Arme
Da bindes vi.

Mimas.

Mærk hvad jeg siger:
De løse Viger
Hold rigtig fast!
De loffes gjerne,
Men skye sig sjerne
Dog snart ihast.
De selv veed ikke
Til Maalet Vei:
Spørg deres Blikke,
Men Læben ei!

Jægerne.

Spørg deres Blikke,
Men Læben ei!

(Alle drage forbi paa Actæon nær, der sætter sig under Egen. Meleager, som har fulgt Jægerne, vender tilbage).

Meleager.

Du gaaer ei med, min Prinds?

Actæon.

Nei, Meleager.

Gaa du! Jeg bliver her.

Meleager.

Har du da glemt,
 At denne Morgen Grændselandets Qvinder
 Forsamle sig ved Meda-Floden, for
 At feire Baarens Fæst og Lam at klippe?
 Tænk hvilken Spas, naar vi som Ulven kommer!
 Naar frem med eet vi bryde af vort Skjul
 Og snappe hver sin blomstrende Hyrdinde.
 Hvad Lyst og Løier! Hvilken Skræk og Angst!
 Hvor vil de skrige og sig tappert væрге,
 Og dog til Slutning Alle give Kjøb —
 Du kjender Legen bedst, du har Erfaring.

Actæon.

Just derfor, Meleager, bli'er jeg her.

(staaer op.)

Ga, hvor jeg tørster efter Gensomhed!
 Gaa, Meleager! Gaa!

Meleager.

Min ædle Herre!

Jag her mig ikke bort. Sygt er dit Bryst;
 I Feberhede brænde dine Kinder,
 Og af en dunkel Blod dit Die flammer.

Actæon.

Syg mener du jeg er? See, hvor min Arm
 Den stærke Bue her med Lethed spænder.
 Mit Jagtspyd vil mod Træet hist jeg kaste —
 Ha! hører du det hvine?... See, hvor dybt
 Det har sig boret i den haarde Stamme.

Meleager.

Men dog er reent forandret du fra fordum;
 Selv dine Venner knap dig mere kjende.
 Hvo vil i dig nu see den muntre Jæger,
 Der Sange digtede til Vinens Priis,
 Der oppe var med Morgensolen, og
 Ved Lunas Straaler endnu Dyret jaged?
 Du gaaer med sænkter Bue om i Skoven,
 Og tidt gjør ei et Skud den hele Dag.
 Men Get har dog af Alt mig meest forundret —

Actæon.

Det er?

Meleager.

Det er, at du, Cytheres Yndling,
 Der før besejrede hver deilig Pige
 Saa hurtig, som paa Jagt en Hind i Skoven;

At du, der, Solen lig, til alle Hjerter
 Uddeelte af dit Hjertes stærke Flamme;
 Der altid Prisen vandt, hvergang det gjaldt
 At søge op den skjulte Skjønhed og
 Det stolte Bryst til Kjærlighed at tvinge:
 At du for Gros reent er bleven blind,
 Saa ingen Skjønhed mere dig henrykker,
 Saa selv et Eventyr som det idag
 Ei vækker mere dig til Liv og Lyst.

Actæon (sætter sig igjen under Træet).

Ja, Meleager, du har Ret; jeg syg er.

Meleager.

Hvad er din Sygdom? Lægedom jeg søger.

Actæon.

Men hvis Forbandelsen, der hviler paa mig,
 Mig tilfaldt som en Arv nu fra min Slægt?

Meleager.

Hvad mener du?

Actæon.

Var ei det Guders Brede,
 Der alt min Bedstefader Kadmus traf,
 Da han landsflygtig vandred om i Verden?

Selv det, som syntes Lykke, hans Formæling
 Med Venus' Datter, med Harmonia,
 Blev for hans Afkom kun til Dval, thi Arven,
 Den høie Skjønhed, Undergang dem bragte.
 Hvad rædsom Død traf ei min Moders Søstre?
 Semele brændtes op af Gudens Ild;
 Ugave sønderrev sin egen Søn
 I vild Begeistring, og for Staalet blødte;
 Ino fra Klippen styrted sig i Havet
 Og drog i Døden med sit unge Barn;
 Min Moder ene spared Skjæbnens Brede —
 Dog endnu hendes Søn fandt ei sin Død.

Meleager.

I Sindet er din Sygdom. Tro mig, Herre!
 Du læges vil naar Gensomhed du flyer,
 Naar Bægret du og Buen atter griber,
 Naar atter i muntre Qvinders Selskab
 Du drikker Nectar af en Purpurmund.

Nectæon.

Din Nectar er mig Død. Den Gensomhed,
 Der dig er saa forhad, er mig saa sød,
 At jeg en Piiil dig kunde sende — gaa!

Meleager.

Jeg gaaer — men see!

Actæon.

Hvad er der?

Meleager.

Et Besøg!

Din Søsterdatter Lyda, som imorges
Beredte sig til Reisen hjem til Elis.
Paa Veien her hun vil Farvel dig sige.

Actæon.

Hun staaer af Karmen ud, og gaaer fra Følget —

Meleager.

En deilig Pige, skjøndt endnu et Barn.
Hvad Blomst, naar denne Knop sig først udfolder!
Saa ung hun er, har hun dog alt et Hjerte;
Du har det mærket ei, men jeg har seet det.
De fire Dage, som hun her har hvilt sig
Paa Reisen fra Laconien til Hjemmet,
Har hende Uro nok for lang Tid skaffet.

Actæon.

Hvad vil du sige?

Meleager.

Tungsiind gjør dig blind.

Har ei du seet, hvordan hun Farve skifter,
Og hvordan Diet straaler, naar du taler?
Ei paa os Andre spilder hun et Ord.

Naar du er borte, skjules hun af Sløret,
 Og dækkes bag en Muur af gamle Terner;
 Først naar du viser dig, igjen hun lever.
 Jeg vedder, saa uskyldig som hun er,
 Du havde nodig kun at aabne Armen,
 Saa kom hun af sig selv —

Actæon.

Men jeg vil ikke

De tamme Dyr, der løbe selv i Garnet.

(Lyda, fulgt af to Terner, der blive staaende i Afstand, nærmer sig Actæon.
 Meleager gaaer.)

Lyda.

Jeg har dig søgt. Et Budskab fra min Moder
 Min Reise hjem til Elis har paaskyndt.
 Jeg maa Farvel dig sige —

Actæon.

Hils din Moder!

Endskjøndt min Søster, fast hun er mig fremmed;
 Thi mange Aar forud for mig hun har.
 Men bring en venlig Hilsen dog til hende.

Lyda.

Naar hun mig spørger om hvordan du lever,
 Hvad skal jeg svare?

Actæon.

Svar, hvad selv dig tyffes.

Jeg er endnu ilive kan du melde,
 Og endnu graaned ikke mine Haar.

Lyda.

Det Svar er ikke nok til Fryd at bringe.
 Du er ei glad, og dog er du jo ung
 Og rundt om dig er Herlighed og Pragt.
 Saa tidt jeg her har paa dit Mismod tænkt,
 Og gjerne lod jeg dig en Trost tilbage.
 Fortørnes ei, fordi jeg taler saa;
 Men du min Slægting er, og nu vi skilles.

Actæon.

Og hvilken Trost, o Lyda, har du til mig?

Lyda.

Jeg tænker paa, at midt i al din Rigdom
 Du lever dog saa eensomt paa din Borg;
 De vilde Jægere kun er dit Selskab.
 Hvis over du til os i Elis kom,
 Da vilde lykkelig du sikkert blive.
 Min Moder elsker dig, og alle Folk
 Der vilde holde af dig; heller ei
 Er Livet der saa stille som du troer.
 I Jagt og Vaabenleg du kunde færdes,
 Og hvile dig i Selskab mellem Benner.
 Hvad jeg formaaer, jeg vilde ogsaa gjøre,
 For alle Skyer at jage fra din Pande.
 Jeg Harpen slaaer, og mange Sange kan jeg —
 O, kom! Lad mig det Bud til Hjemmet bringe,
 Alt snart vi skal dig see!

Actæon.

Et Barn du er!

Lyda.

Jeg er kun fjorten Aar, men større bliver jeg;
Dog mindre glad ei da jeg vil dig skue.
Er først jeg hjemme, vil vi Alt berede;
Thi snart du kommer — ikke sandt, Actæon?

Actæon.

Ja eengang kommer jeg, din Sang at høre.
Men Karmen venter dig — Farvel, o Lyda!

Lyda (rækker ham Haanden).

Farvel Actæon! Glem mig ikke reent;
Jeg tidt vil tænke paa dig til vi mødes.

(Lyda gaaer. Hun stiger i Karmen fulgt af sine Terner. Alle bort.)

Tredie Scene.

Actæon (ene).

Dg disse blide Duepine troer hun
Har Kraft til at bevæge dette Hjerte ...
— O, at en Gønst dog Skjæbnen mig forundte!
Jkkun en Skaal af Lethes Bande fylt,
Alt hver Grindring her jeg kunde glemme.
Naar først jeg Mindet havde dybt begravet,
Hvor skulde da jeg leve! Nysødt skulde
Mit Blik sig aabne da for Livets Straaler.
Da saae jeg forud ei i Blomstens Knop

Dens visne Blade — Frugten viste mig
 Si strax i Spiren da sin skjulte Drøm.
 Da var du ei en Drøm du fagre Elskov,
 Der loffed, for med Tomhed kun at ende;
 En Drøm da ei din Lyst — en Drøm da var
 Kun dette Skyggeliv, som nu mig dræber.

(Pause. Han springer heftig op og gaaer frem.)

Hvor er en Kilde, at min Tørst jeg stiller?
 O Venus! har du reent da mig forladt?
 Har du din Dyrker glemt? Har bort du vendt dig
 Fra dette Land, hvis Kyst dig fordum bar?
 Vil aldrig meer du stige op som før
 Af Havets hvide Skum i al din Friskhed?
 Da skjælvend Bandene — og som af Bølgen
 Du selv dig hæved let, saa hæved Blæden
 I hvert et Hjerter høit sit Hoved op.

(Han gaaer hen over Sletten, men standser pludselig)

Ha! Hvilke Toner —

Chor af Nympherne (inde i Skoven).

Straalende Venus!

Jordens den mægtige,

Prægtige Dronning:

Straalende Venus!

Et æon.

Venus Navn jeg hørte —

Men hvilket Syn sig aabenbarer hi!

(Venus, fulgt af Nympherne, viser sig mellem Træerne.)

Choret.

Der, hvor du vandrer,
 Vorer i Sporet
 Myrten og Rosen —

Actæon.

Er det et Blendværk? — O, mit Hjerte skjælver.
 Som hendes Die hendes Dragt jo lyser —
 Det er den Uforlignelige selv!
 Det Venus er, den høie Himmeldronning!
 Hun vinker ad mig — see! Du staaer hun stille.

Choret.

Der, hvor du hviler,
 Spirer der Sommer;
 Der, hvor du smiler,
 Livet fremkommer —

Actæon.

Hun tager Rosenkrandsen af sit Hoved
 Og rækker hen imod mig — hør! hun taler.
 Hvad var dit Ord? ... Tilbage gaaer hun alt.
 Nei, om hun vender — atter hun mig vinker.
 See, hvor i Solen hendes Krands nu blinker!
 Jeg kommer! Min Gudinde har mig kaldt.

(han trer ind i Skoven.)

Choret (i det Fjerne.)

Skue dit Billed

Menneskets Sønner,

Strax stiger Haabet
 Opad i Bønner.
 Høit lyder Haabet:
 Straalende Venus!
 Jordens den mægtige,
 Prægtige Dronning:
 Straalende Venus!

Fjerde Scene.

(Grændsen af Arkadien. Hermione, Prokris, Pandora,
 Klymene, Phøbe og andre Hyrdinder sidde i Kreds
 ved Neda-Floden. Tilhøre Krat og Buske. Nogle af
 Hyrdinderne klippe Lam; nogle samle og sortere Ulden;
 andre vasse den og paffe den i Kurve.)

Hyrdinderne (synge).

Skjønne Vaar,
 Som nu atter kommer,
 Du os spaaer
 Snart den lyse Sommer.
 Nattergalen,
 Som i Dalen
 Slaaer sin Trille;
 Klædte Skove,
 Bækkens Bove,
 Altting taler sødt om Dage milde.
 Af, hvor seen
 Gif ei Vintertiden!

Bæb og Teen
 Gav af Lyst os liden.
 Trist var Minen,
 Tambourinen
 Hang bestøvet;
 Floitens milde
 Lyd taug stille,
 Hjertet var saa sorgfuldt, saa bedrøvet.

Idelig

Da vort Suk fremtrængtes;
 Efter dig,
 Baar! da stærkt vi længtes.
 Nu du kommer,
 Nu er Sommer
 Al vor Higen.
 Da til Dandsen,
 Smykt med Krandsen,
 Kalder Altmens Floite Hyrdepigen.

Snart en Snees

Samles da med Ilen,
 Dandses Kreds
 Rundt om Poppelpilen.
 Hyrden finder
 Der Hyrdinder;
 Venus' Fakkell
 Fra det Fjerne,

Lig en Stjerne,
Virker da paa begge sit Mirakel.

Bryst ved Bryst

Tidt et Baand da knyttes,

Som i Høst

Med et andet byttes.

Thi naar Druen

Fylt med Luen

Offres Guden:

Al sit Kammer

Fuld af Flamme

Føres og til Hymens Tempel Bruden.

Skjønne Vaar,

Som os Sligt forkynder,

Siig, hvad spaaer

Maret, som begynder?

Vil det vare

Os i Fare

Og i Trængsel?

Skal vi svinge

Friheds Vinge,

Eller sættes, al, i Hymens Fængsel?

Prokris.

Eller sættes, al, i Hymens Fængsel!

Hermione.

Hør Prokris, hvor hun sukker! Fast det lader,

Som var hun fangen alt og lænkebunden.

Prokris.

O Hermione! Du er nu saa fjæf.

Du spotte kan, som Alt har paa det Nene;
Hvis Bryllup knap kan vie paa imorgen,
Saa stor en Hast har du og din Endymion.

Hermione.

Du tager ganske feil; thi utaalmodig
Er her saalidt Endymion som jeg selv,
Fordi paa Høsten ei vort Bryllup venter.
Er ei et halvt Aar gaaet, siden han
Kom til min Moders, til Leucippes Huus,
Dg bad om denne Haand? Har ei ved Væven
Jeg siddet trolig hele denne Winter,
Dg virket paa hans Bryllupsdragt? Jeg tænker,
Sligt er ei Tegn paa Hastværk og paa Til.
Først denne Morgen modtog jeg hans Gave,
Min Brudekjole og det hvide Slør.

Phøbe.

Din Brudekjole! Hvordan seer den ud?

Klymene.

Er Sløret smukt?

Pandora.

Er det med Perler stuktet?

Prokris.

Fik intet Smykke du?

Alle.

Fortæl! Fortæl!

Hermione.

Alt skal I høre. Tvende Kurve kom der:
 I den fra Phorbias var to gyldne Armbaand,
 Dertil et Halsbaand, fuldt af ædle Stene,
 Saaledes parrede, at Regnbufarven
 Kom ved Foreningen af alle frem.
 Men i Endymions Kurb laae Brudekjolen.
 Af sneehvid Uld den er, med Purpurborter
 Forneden og paa Siden. Gyldne Blomster
 Er i det røde Purpur virked ind,
 Og Bæltet vævet er som hvide Lilier.
 Ved Siden Sløret laae, indfattet rundt
 Med sølvbrodeerte Roser, og saa langt,
 At naar jeg over Skuldren kasted det,
 Det rørte ved min Hæl.

Klymene.

O Hermione!

Phybe.

Du Lykkelige!

Pandora.

Hvilken Pragt og Rigdom!

Hermione.

Og troer du, at jeg disse Gaver agted,

Hvis ei jeg fik dem for Endymions Skyld?
 Hvis paa hans Kjærlighed ei Pant de var mig?

Prokris.

Ja uden Egennytte du kan tale,
 Du, som tilægte faaer den skønneste
 Og rigeste af alle Landets Hyrder,
 Hvem nys endog vi kaaret har til Fyrste.
 Fyrstinde blier du jo! Tænk blot, Pandora!
 For Hermione snart vi Kneæ skal bøie.

Hermione.

Hvorfor saa bitter Prokris? Er det min Skyld,
 Alt Hæmon, at min Fætter ei dig elsker? —
 Hvis du mig stolt troer af min Brudgom, nu
 Saa troer du ret: jeg stolt er af Endymion,
 Men ei fordi til Hersker han er valgt.
 Da han fra Karien med Phorbas kom,
 Hvordan stod Alt her til? Min Moder siger,
 Alt Alt var Armod da, og Riv og Strid.
 Et Barn han da kun var, men om i Husene
 Han med sin Pleiefader alt dog gif,
 Og talte Fred og gav dem milde Gaver.
 Hvo reiste siden de forfaldne Templer?
 Hvo lærte vore Hyrder Agerbruget? —
 Er ei det hele Land Endymions Værk?
 Og dog er han saa ung . . . men lad mig tie!
 For god han er til her at tales om.

Prokris.

Jeg vil ei heller trættes; velbekjendt
Er mig din rappe Tunge. Hurtig, Phøbe!
Giv mere Uld ... Men hvorfor staaer I op? —

Phøbe.

Klymenes Lam er sluppet ud af Snoren.

Pandora.

Det fanges maa, før Bussene det naaer.

Prokris.

Ja rask Pandora! Brug de gamle Been.

Pandora.

Du er bestandig nu saa høflig, Prokris!
Get takker daglig dog jeg Venus for:
At din Elskværdighed hun ei mig skjenkte.
Langt hellere dog lidt tilaars end høslig.

Prokris.

Slap der det ud? Men stille, Bedstemoder!
Der kommer Hermione og Klymene
Med Deserteuren.

Phøbe.

Hvor fik I det fat?

Hermione.

Det bange stød i Krattet ganske roligt,
Dg slikked vore Hænder da vi kom. (De sætte sig igien.)

Phøbe.

Men see, hvor bleg Klymene dog er bleven.

Klymene.

Jeg syntes ganske tydelig, det rørte
Sig fjernt i Bussene.

Hørbe.

Hvad rørte sig?

Klymene.

Jeg veed det ei; men siden jeg forleden
Var ovre paa den anden Side Floden,
Og hørte der min Faster tale om
De vilde Jægere og Prinds Actæon,
Fra den Tid af den mindste Lyd mig skrækker.

Hørbe.

Og hvad fortalte da din Faster?

Prokris.

Andet ei

Jeg vedder, end hvad Alle godt vi veed:
At mange Kjæresten Actæon har.
Er det saa frygtelig? Jeg var ei bange
For ham med samt hans Jægere at møde.

Klymene.

Spot ei, o Prokris! Grund er ei dertil.
Det hele Grændseland paa Hevn kun tænker.
Min Faster sagde, at ei nogen Kone
Og Pige meer var sikker der i Landet;
Thi allevegne lured Prinds Actæon
Med sine Jægere, for dem at fange.

Tidt brød med Vold i Byerne han ind,
 Drev Mændene paa Flugt, thi tapper er han;
 Og dem af Qvinderne, som selv han spared,
 Bortførte saa hans Folk. En gammel Jæger,
 Jeg troer han Nimas hed, er værst af Alle;
 Et Affkum skal det være, og jeg hørte,
 At egentlig det ham er, som fra først af
 Den unge Prinds forført har og fordærvet.

Phøbe.

Det er jo frygtelig!

Prokris.

Ja hyt dig, Phøbe!

Men videre Klymene! Veed du Mere?

Klymene.

En Maaned vel det nu kan være siden
 At fra sin Borg Metæon hjem har sendt
 Den Sidste af de Mange han har røvet.
 Men tænk, hvor selsomt! Alle holde af ham.
 De kalde ham en Halvgud, en Apollo,
 Hvis Død ei nogen Dødelig kan modstaae,
 Og som i Skjønhed aldrig fandt sin Lige.

Phøbe.

Det er jo rædsomt!

Prokris.

Stakkels Phøbe, vogt dig!

Din Dyd er stor, men skrøbeligt dit Hjerte.

Phøbe.

Utaalelige Prokris!

Klymene.

Hermione,

Du er saa rolig — er du ikke bange?

Hermione.

Nei, alle Spøgelseser jeg kan fordrive.

Min Fætter Hæmon har en Vise lært mig,

Som til sin egen Brug han digtet har;

Den tager hver en Frygt som Katten Musen.

(singer.)

I Kummer og Fare,

Naar Skjæbnen er vred,

For mig at forsvare,

Et Middel jeg veed,

At ei jeg det glemmer

Til Frelse og Trost:

I Sorg og i Lyst,

Bed Dag og ved Nat, ja bestandig jeg glemmer

Det her i mit Bryst.

Naar jeg leer —

Ha, ha, ha!

Tra, la, la, la, la!

Intet Ondt da i Verden mig skeer.

Til op over Dret

Forelsket jeg var;

Jeg blev ei bønåret,

I Hjertet det skar.

Uf Taarer, som runde,

Blev næsten jeg blind;

Da faldt det mig ind,

Om ei ved at lee jeg dog allerbedst kunde

Kurere mit Sind.

Og jeg loe —

Ha, ha, ha!

Tra, la, la, la, la!

See nu er jeg lystig og fro.

Forleden jeg stødte

Just midt i en Skov

Paa Ulven, der blødte

Og søgte sit Nov.

Den meente, at bange
 Jeg skulde den flye;
 Naar jeg søgte Ly,
 Saa vilde med Spring den mig pludselig fange.
 Da loe jeg paany;
 Det faldt haardt —
 Ha, ha, ha!
 Tra, la, la, la, la!
 Strax Ulven drev slukøret bort.

Nu er en Hyrdinde
 Min daglige Død;
 Min Gunst vil hun vinde,
 Blev end det min Død.
 Hun la'er mig ei Hvile,
 Hun la'er mig ei No;
 Hun følger mig tro,
 Og skyder og skyder med Kjærligheds Pile.
 Forgjæves jeg loe.
 Jeg maa lee —
 Ha, ha, ha!

Tra, la, la, la, la!

Den Nød er saa stor ei maaskee.

Prokris.

Det er en ussel Sang!

Klymene.

Hys! Hører I?

Høbe.

Hvad var det?

Klymene.

Bagved Buskene det loe.

(Alle springe op.)

Pandora.

Hjælp! Høbere!

Hermione.

Nu frelse sig, hvo kan!

(Gyrdinderne flye, Jægerne styrte frem af Skattet.)

Femte Scene.

(Meleager, Nimas, Actor, fulgt af Jægere.)

Meleager.

Heden tom er!

Mimas.

Hurtig, Actor!

Flyv ad Sletten hen, den grønne!
Fang os Fuglene, de skønne,
Før til Buret de kan naae!

Actor.

Snelt som Vinden skal det gaae.
Følg mig, Kammerater alle!
Skal vi Byttet lade falde,
Som i Snaren alt vi faae?

Jægerne.

Fremad! før de Forspring faae.

(Actor bort med Jægerne.)

Mimas.

Meleager, mens de hente
Byttet til os, vil vi spare
Bore Kræfter her, og vente.
Hvilken Jagt! See, hvor de søde
Viger over Græssets bløde
Bund som unge Daadyr fare!
See, hvor Frygten dem bevinger!
See, hvor hver en Arm nu spinger!

Hvor de lette Klæder flagre,
 Hvor de runde Been, de magre,
 Dandsse blottede og bare!
 See den raske Jægerskare,
 Hvor den alt er dem i Hælen!
 Hvor i Løbet alt den fjælen
 Synes gribe om sit Bytte! —
 Bee mig arme, gamle Skytte,
 Som tilbage her maa blive;
 Som med Been, saa tunge, stive,
 Snart kun leve kan for Pligten.
 Hvi har Podagra og Gigten
 I mit Glas sig lagt paa Bunden?
 Hvi har Tidens Tand af Munden
 Bort mig gnavet alle Tænder,
 Medens Læben endnu brænder
 For til Kysset sig at spidse?
 Knap et Haar er paa min Tasse;
 Noget Panden nu ombanker,
 Den, som fuld kun er af Tanker
 Om de gyldne Qvindeloffer.
 Kraftesløs kun Foden rokker,

Som ved Glands af Aftnens Stjerne
 End til Dandsen fløi saa gjerne
 Med den søde Blut i Lunden.
 Styrken er af Armen svunden,
 Som endnu saa fast idrømme
 Paa den vilde Nymfhe holder.
 Men — hvad selv du kan bedømme —
 Hvad den største Sorg mig volder:
 Er, at Hosten Brystet luer,
 Er, at Asthma Barmen truer,
 At den Barm, som endnu luer
 For det unge Pige hjerte.
 Meleager, deel min Smerte!
 Føl, hvad det dog har at sige,
 Naar man Balplads er for Krige,
 Hvori Gros vil for Kronos
 Aldrig flygte, aldrig vige —
 Dog, hvad hjælper det at klage?
 Philosoph paa gamle Dage
 Tænker jeg at blive nu.

Meleager.

Altid lystig dog er du! —

Ha, men see dog! Endt er Jagten.

Lethed vundet har fra Magten.

Ind i Skovens dunkle Hule

Frelste sig de løse Fugle,

Ikkun to fik Hector fat.

Mimas.

To kun af den hele Klat!

To kun! Hvor det Tal mig nager!

Din Skyld er det Meleager.

Dag for Dag du bli'er mig værre.

Hvis paa dig og paa din Herre

Ei vi havde ventet længe —

O I skammelige Dreng!

Længst var kapret da vort Bytte.

Hvad kan nu vor Plan os nytte?

Aftnens Fæst — vi op maa sætt'en!

Og hvordan kan vi, vi Tretten,

Disse to Hyrdinder dele,

Saa ei Brok der bli'er, men Hele?

Strid det giver, Lod at trække —

Jeg nok tage maa dem begge.

Sjette Scene.

(De Forrige. Actor og Jægerne med de to Hyrdinder,
der skjule sig bag dem).

Actor.

Her, o Mimas, er vor Fangst!

Mimas.

Pluto tage dig, du Nøler!

Odeland! der bort mig kaster

Skatten, som jeg dig betroede.

Usle, hjerteløse Gnier!

Som af Tyve sparer Altten,

Dg kun To til mig har gjemt.

Actor.

Brum nu, Gamle, ei saa slemt!

Med en Hind omkap jeg løber;

Men fra syttenaars Hyrdinder

Vinder du saalidt som jeg.

Meleager.

Perlen da du bringer ei?

Hun, den Deilige, hvis Dine

Som to Stjerner lyste for os,

Da i Krattet nys vi skjultes;

Hun, hvis Stemme, som en Fløite,
 Fyldte blødt med Klang vort Dre,
 Hvert et Hjerte sødt med Savn?

Uctor.

Hende ei, men hendes Navn
 Fanged jeg med mine Fanger:
 Hermione —

Meleager.

Hermione?

Uctor.

Som en Brudgom har: Endymion —

Meleager.

Hyrdeprindsen?

Uctor.

Ja, den Gamme!

Deres Bryllup alt skal feires
 Morgen Aften.

Meleager.

See, o see!

Mimas.

Hvor de snaffer! Vil man see! —
 Beed I ei, at derfor fik I

Een Mund imod tvende Dren,
 Forat hore meer end tale?
 Hør mig Hector, Meleager,
 Og I andre, unge Svende!
 Hør en gammel Mand, som tykked
 Wiisdoms Straa før I sit Tænder:
 Grund til Brede, til Besværing
 Bed Jer Nølen gav I Alle —
 Ei desmindre jeg forlader;
 Edselmodig jeg tilgiver;
 Dog forstaae mig, paa det Wilkaar,
 At vort Bytte mig tilfalder.
 Billighed det høit forlanger:
 I er unge, nok af Blomster
 Borer end for Jer i Verden,
 Medens mig, den gamle Gubbe,
 Bløden fattig kun tilmaales.
 Klogskab vil det; thi hvorledes
 Skal de To vi Mange dele,
 Saa ei Ufred det forvolder?
 Retfærd endelig det fordrer;
 Thi foruden Brøde staaer jeg,

Mens ved Eders Skyld vi tabte
Frugterne af Dagens Gjerning.

Nok af Grunde har jeg givet —
Siig, hvad svarer I herpaa?

Actor (gjør Tegn til Meleager).

Du lad gaae!

Jægerne.

Lad gaae! Lad gaae!

Mimas.

Det var talt som brave Venner.

Før mig Fangerne da frem!

(Han sætter sig i Græsset; Hyrbinderne, der i Frygt skule Ansigtet i Hænderne, stilles frem for ham.)

Mimas.

See, hvor Frygten kuer dem.

Nærm Jer uden Angst, I Søde!

Vær ei bange nu, Smaaapiger!

Det er mig, den gamle Mimas,

Som for Eders Skjæbne raader.

Det er ingen af de løse

Dg forfloine Ungersvende,

Som I Grund har til at frygte.

Det en Olding er som taler;
 Det en Mand er, som ei dyrker
 Venus blot, men og Diana.
 Hav kun Tillid til min Alder!
 Bønskab jeg kun nu forlanger,
 Kjærlighed med Tiden kommer.
 Lad Jert Mafyn da mig skue!
 Lad mig see de milde Dine
 Og de røde Rosenlæber!
 Slaae mig ud de bløde Arme,
 For mit Hoved snart en Bugge!
 Bøi Jer over mig, I Søde!
 Pilen lig, der staaer ved Kilden,
 At mit Ord og Blik affpeile
 Kan Jer Skjønheds fulde Krone...
 Hvad — I nøler? Vil I lystre!
 Uforstammede! Hvis ikke
 Eders Mafyn strax I blotter,
 Skal Jer gamle Nimas blotte
 Heelt og holden —

Prokris og Pandora (strække Hænderne ud).

Naade! Naade!

Mimas.

Ha! hvad seer jeg? ... O, I Afflum! ...

Sig, hvad hedder du?

Pandora.

Pandora.

Mimas.

Hvad, Pandora? Du, gid alle

Plager fra Pandoras Æste

Komme over dig, du Gamle! —

Hvad er dit Navn?

Prokris.

Prokris.

Mimas.

Prokris?

Stjal du Navnet fra en Skjønhed,

Dg beholdt dit stygge Billed?

Gaae til Tartarus I begge!

Pak Jer bort!

Pandora.

Kom! Kom, o Prokris!

Lad os flye den Frygtelige.

Prokris.

Pak Jer bort! Nei vil man høre
 Hvor den stemme Tykbug taler.
 Nu jeg just vil her forblive!
 Jeg dit Skudsmaal vil dig læse,
 Gamle Satyr, gamle Buk!

Nimas.

Gaaer du ei, saa faaer du Hug.

Prokris.

Hug? — Glendige! Du Staffel,
 Som alt faldefærdig raver!
 Jammerlige Drm! hvem Drmen
 Snart fortærer — du vil true?
 Blinde Taabe! som mod Gros
 Strækker Armen og ei see kan,
 Alt han sidder dig i Nakken:
 Har du ingen Skam tilbage?
 Du, som burde sidde stille
 Og i Graad din Død betænke,
 Du vil røve unge Piger;
 Du, hvis Baare alt staaer rede,
 Længes efter Brudsesengen;

Du, som knap kan holde sammen,
 Holde Bryllup vil, og seer ei
 At Begravelse det bliver;
 Du, som —

Mimas.

Bind din slemme Tunge!

Aetor.

Hvilket Mundlær!

Jægerne.

Ha, ha, ha!

Profris.

Lee kun, lee kun Alle! Ja,
 Men endnu ei Enden er der.
 Frække, Stjændige, som krænke
 Menneskers og Guders Love!
 Lade Buge, som paa Udaad
 Dag og Nat kun speculere!
 Haarde Halse, som kun Strikken
 Har tilsidst til Løn ivente!
 Dvinderøvere! som tage
 Fra os værgeløse Piger
 Hver en Emule vi besidde

Af Ustydighed og Vre —
 I Forsørere! I Slette,
 Som fordærve vore Sjæle!
 Som med Ewig vor Omhed lønne,
 Som med søde Ord os lokke
 For os nedrig at forlade —
 Over Jer vil Straffen komme!
 Frygtelig vil Straffen komme!
 Da paa Prokris skal I tænke.
 Da, naar Hævnen Eder rammer
 Mere skrap end nu min Tale:
 Da leer jeg — til da farvel!

(Prokris og Pandora bort.)

Mimas.

Bort hun gif — naa det var vel!
 Mig for Dret end det summer;
 Ganske døv jeg blev tilsidst.

Actor.

Ha, men see! Paa Veien hist
 Gjennem Krattet gaaer Actæon —
 Hvor forandret er hans Ansyn
 Fra imorges da vi skiltes!

Som et Lys hans Die funkler;
 Stolt han løfter høit sin Pande,
 Som en Krands af Roser smykker...
 Han tilvinker os med Haanden!
 Ja, i rette Tid han kommer,
 Nu vort Bytte vi har tabt!

Endende Scene.

Actæon. De Forrige.

Jægerne.

Hil vor Fyrste! Hil Actæon!

Actæon.

Uden Fangst I er endnu?

Mimas.

Garnet, Søn, det brast itu.

Actor.

Fuglene, vi vilde fange,

Flugten tog til Skovens Gange,

Skjulte sig bag Busk og Træer —

Meleager.

O, hvi var du ikke her!

Skjønheds eget stolte Billed

Har idag for os sig stillet
 I en ung Hyrdinde frem.
 Var ei Jorden hendes Hjem,
 Selve Kjærligheds Gudinde
 Da jeg havde troet at finde,
 Da den Deilige vi fandt.

Actæon (affides).

Løser Venus alt sit Pant?
 Mens hun selv mit Die blendte,
 Hun sit Billed her mig sendte —

(til Meleager.)

Hvordan lod det Navn, hun bar?

Meleager.

Hermione. Dog hun har
 Alt en Brudgom og en Herre.
 Uopnaaelig desværre
 Staaer som Stjernen hun for mig.

Actæon.

Uopnaaelig for dig,
 Jeg vil troe det, Meleager;
 Men hvis Stjernen mig behager,
 Fængsler ingen Magt den meer.

Du forundret paa mig seer —
 Benner, op! En Gud mig fylder.
 Jeg et Offer Venus skylder,
 Vi det bringe vil idag!
 Fra min Borg skal Purpurflag
 Ud i Luften stolt sig svinge;
 Alle Jægerhorn skal klinge
 Og af Lundene faae Svar.
 Hundred hvide Duepar,
 Gyperviin, saa sød som Honning,
 Offres skal til Skjønheds Dronning,
 Paa min Kjærlighed et Pant.
 Op Enhver, hvem Venus bandt!
 Op, den Hovies Gunst at vinde!
 Op, at offre vor Gudinde
 Paa vor Kjærlighed et Pant!

Jægerne.

Op Enhver, hvem Venus bandt!
 Op, den Hovies Gunst at vinde!
 Op, at offre vor Gudinde
 Paa vor Kjærlighed et Pant!

(Actæon bort, fulgt af Jægerne.)

Anden Act.

Første Scene.

(En Lund i Arkadien helliget Venus. I Baggrunden Gudindens Billedstøtte. Hermione, i Brudebragt, kommer hurtig ind.)

Hermione.

Her er jeg ene — her jeg frit kan aande!
I Sværmen jeg saa frygtsom blev. Den Jubel,
Der hilsede fra hver en Mund mit Dre;
De mange Stemmer, der lykkelig priste
Mig fremfor Alle; der mit Held forkyndte
I høie Toner: Alt saa dybt mig ængstet —

(gaaer frem mod Billedstøtten og knæler.)

O Venus, min Gudinde! Du, der lytted
Til mine Bønner, da mit Haab saa ungt var,
Da hver en Morgen med min Krands jeg kom
Og lagde den som Offer for din Fod:

Du, som jeg længe troede ei mig hørte,
 Du, som saa høit jeg priste, da mit Dre
 Inddrak hans Kjærlighed i søde Ord:
 O Venus, hør mig atter! Dig jeg lover,
 Thi underfuld og himmelsk er din Gave.
 Men bæres først den vunden dybt i Hjertet,
 Da voxer den, saa den sit Kar vil sprænge.
 Ja, hvor skal Livet denne Lykke rumme?
 Det fast mig synes: nu maa Døden komme.

Men du, som binder, du kan og bevare.
 Ja Get bevar mig! Get bevar, o Venus!
 Den Kjærlighed til mig, som nu ham fylder,
 O lad den ei forsvinde! Lad den lyse
 Med samme Flamme gennem alle Tider,
 Som da med mægtig Haand du først den tændte.
 Selv da, naar Narene har Intet levnet
 Af denne Skikkelse, som nu han elsker —
 I Alderdommen selv lad ei den slukkes!
 Men lær du mig den Konst, at binde Gratien,
 Saa ei fra mig hun flygter — at ei eengang
 Hans tykkes hæsligt, hvad nu skjent ham er.

Du høie Venus! Mange Sorger komme
 I Folge med din Gave; — gjerne bærer
 Jeg dog dem alle, for den ei at miste:
 O, gjem den for mig! Gjem den til det Sidste!

Anden Scene.

(Phøbe og Klymene komme ilende; den første med en Krands
 af røde Balmuer, den anden med Brudestøret.)

Phøbe.

Du løb din Vej. Vor Spøg paa Flugt dig drev.
 Her Krandsen er! Den mangler blot et Hoved.

Klymene.

Og her er Støret! Lad mig om det binde.

Phøbe (sætter Krandsen paa Hermione).

Du veed ei hvilken Støi der blev, da du
 Med eet var borte. Hvor blev Bruden af?
 Sæt efter Bruden! Hun fra Hymen flygter!
 Saa raabte Pigerne, og idetsamme
 Kom Epilleændene med deres Floiter,
 For, mens du pyntet blev, at blæse for dig.
 Da steg først Larmen rigtig: Bruden! Bruden!

Vi Bruden strax vil see! Frem, frem med Bruden!
 Saa raabte de; Leucippe løb omkring,
 Som Bisselær i Skoene hun havde,
 Og kaldte: Hermione! Hermione!
 Meeft over Pyntekonen gif det ud.
 De paastod, at hun havde Bruden gjemt,
 For selv at lægge sig i Brudesengen,
 Og Alle loe og skreg iblandt hverandre.
 Hvor dog de Mandfolk ere slemme! Meget
 Mit Dre hørte, som jeg knap tør sige.
 Det veed jeg nok: naar selv jeg bliver Brud,
 Jeg stopper begge Dren til med Bor;
 Lad saa dem snakke!

Klymene (hefter Sløret paa Hermione).

O, min Hermione,
 Hvor du er lykkelig! Vi andre Stakler
 Maae noies med at tænke hvad du føler.
 Get maa du sige mig, som aldrig ret
 Stod klart for mig: hvordan man er tilmode
 Sin Bryllupsdag —

Phøbe.

Du hefter Sløret skjemt.

Klymene.

Lad mig om det! .. Jeg vilde gjerne vide —

Phøbe.

Brudgommen kommer!

Klymene.

Saa afsked! Endnu

Blot denne Naal i Skøret ...

Phøbe.

Kom, Klymene!

(begge bort.)

Tredie Scene.

(Endymion kommer. Han er ligeledes i Bryllupsdragt og bekrandsket).

Endymion.

Du flygter — men min Fugl jeg vel skal fange.

Med Blomster nu man Vognen smykker ud,

Og snart i Tog de unge Folk sig nærme,

Af følge os med Sang til Templets Døre.

Hermione.

Jeg er beredt —

Endymion.

Men see, hvor bleg din Kind!

Har Skrækken fra igaar du end i Blodet?

En Brud maa altid smite, Hermione.

Seer du hvor Solen trænger ind i Lunden?

Det er Apollo selv, der Lykke spaaer os;

Der lover mange lyse Aar paa Jorden,

Før han de milde Vile vil os sende.

Hermione.

Sig, troer du Lykken er bestandig?

Endymion.

Min

Saa flygtig og bestandig er som du.

Gi'er du mig Haanden, holder fast jeg Lykken.

Naar bort du iler med de lette Fjed,

Da gaaer den lige bag dig i dit Spor,

Som akkurat har Plads dens Fod at rumme.

Naar langt fra kun jeg hører dine Trin,

Da veed jeg, at den kommer. Søver du,

Da slumrer og min Lykke. Hver en Morgen

Den hæver sødt sig med dit Dielaag,

Og gaaer jeg da forbi din Dør, den kommer

I Døren ud, at hilse mig paany.

Hermione.

Og vil du altid elske mig som nu?

Endymion.

Saa tør du spørge?

Hermione.

Swærg mig —

Endymion.

Jeg vil swæрге:

Bed Gros!

Hermione.

Swærg dog ei; thi brød du Eden,
Da bragte mig din Straf jo dobbelt Sorg.
Siig blot mig Get: troer du din Kjærlighed
Er stærk som min?

Endymion.

Saa stærk!

Hermione.

Dg hoi som min?

Endymion.

Dom selv, om ikke hoi den være maa,
Da fra sin Ungdom stedsse den er voret.
Kun ganske lille var den, da i Sandet
Jeg første Gang saae Sporet af dit Trin,
Dg tænkte: hvilke nydelige Fodder!

Hvor stor blev den, da jeg i Lunden saae dig,
 Hvor du ad Stien gik i Aftenroden
 Og bar saa stolt paa Hovedet din Kurt.
 Men da ved Dandsen jeg dig traf — hvor traf
 Dit Dies Straale da mit Hjertes Gros,
 Saa over Hovedet mig selv han vorte.
 Ved hvert et Ord vi talte med hinanden,
 Blev Gudens Vinger stærkere og større,
 Saa han tilsidst i Flugten tog os med,
 Da han i Aften mod sin Moders Stjerne
 Fløi lys og glimrende fra Jorden op.

Hermione.

Da ønsked jeg at døe — en Daare var jeg,
 Thi da blev Alt først levende for mig.
 Og dog — i dette Dieblit jeg kunde
 Det Samme ønske, hvis for dig jeg døde.
 Blev som Admet du syg og segned hen,
 Og kunde derved frelses kun som han,
 At sig til Død for dig en Anden vied:
 Hvor vilde jeg Alcestes Lod da prise,
 Hvis mig den blev til Deel. For hver en Dag
 Du da i Styrke tiltog, svandt jeg hen;

For hvert et Skridt du nærmed dig til Livet,
Kom nær og nærmere til Graven jeg.

Endymion.

For Alvor! Der er Taarer i dit Die.
Du Glade! Har din Bryllupsdag du valgt
Til første Gang i Sorg dig at forsøge?

Hermione.

Hvad skal jeg sige? Du vil lee ad mig,
Men det, som mig betynger, er min Lykke.
Fra hver en Mund jeg prises jo lykkelig;
Men midt i Glæden — medens Alt er Jubel,
Den hemmelige Frygt mit Hjerte knuger.
Det er, som rundt jeg skulde søge, for
Den ubekjendte Fjende at opdage.

Endymion.

O hvor saa sød du i din Angst seer ud!
Der ordentlig en Skræk er i dit Blik,
Som ei til Alttret hen du skulde gaae,
Men til din Grav. Dog trøst dig, Hermione!
Slig Sorg man pleier kalde Venuslune,
Der tidt paa Bryllupsdage la'er sig see.
Det Venus er, der lader Brudens Hjerte

Væbe og skjælte ved sin stærke Magt.
 Hvor kan du troe, at du til Sorg er fød?
 Fik dette Smilebul du for at græde?
 Og denne Læbe, frisk som Rosen, for
 At sukke dine unge Dage bort?
 Din stolte Pande, som saa høit du bærer,
 Den skulde være skabt til ned at tynges
 Og gjennemfures dybt af Kammers Dynker?
 Hvad — troer du disse smaae og hvide Hænder
 Bestemtes til i Angest sig at vride?
 Din lette Fod til sorgbetyngt Gang?
 Og dine Dine nu — o troer du, at
 Saa lang Tid jeg har Stjernekonst studeert,
 Og stirret op paa Himlens blanke Tegn,
 Og dog endnu ei skulde have lært
 At kjende Vysets Kilder? — Klare Dine!
 Jo meer jeg seer i Jer, desmeer jeg nærmer
 Mig til Lyksalighedens lyse Land.
 Det er, som Venus' Stjerne bag Jer stod,
 Og speilede sig af i milde Dromme,
 Og gav Jer al sin lykkelige Glæds.

Hermione.

Saa troer du, at jeg frit og glad tør aande?

Endymion.

Saavist som jeg en Stjernetyder er!

Hermione.

O du maa vide, at jeg egentlig
 Her havde Lyst til høit i Fryd at juble.
 Dubt i mit Hjerte synger det; min Lykke
 Brød gjerne frem i Sang og glade Ord.
 Staaer du ei her? Er det ei dig som taler?
 Og vil ei denne Time os forene?
 Tilgivelse for mine Klager! See,
 Du løfter sig mit Hjerte høit i Fryd,
 Men jeg har intet Ord til den at tolke.

(Musik bag Scenen.)

Endymion.

Ha, Bryllupsstoget kommer! Fløiten toner!
 O sød Musik! Og dog en sødere
 Berører her min Sjæl ved dine Taarer
 Forened' med din Læbes glade Smil.
 Det er en Harmoni, men mere rig
 End nogen Fløite mægter at frembringe.

Hermione.

Hør Sangens Toner! nærmere de klinge.

Choret (ubefor).

Hymen kalder!

Hermione og Endymion,

Hymen kalder!

Enkelt Stemme (til Floiten)

Røde Rosenblade

Strøe vi paa Jer Bei.

Tusindfynd og Myrter

Mangle heller ei.

Over dem skal Dalens

Stolte Lilie gaae;

Dalens Konge-Pinie

Ud sin Krone slaae.

Choret.

Hymen kalder!

Hermione og Endymion,

Hymen kalder!

Enkelt Stemme.

Lykkelige Varsler

For Jer Fremtid see:

Tvende Turtelduer
 Fik vi nys at see;
 Ned fra Luften hurtig
 Skød de To som Een;
 Satte sig saa begge
 Paa den samme Green.

Choret.

Hymen kalder!
 Hermione og Endymion,
 Hymen kalder!

Enkelt Stemme.

Gudens Fakkell brænder
 Helt i Templet tændt;
 Skynd Jer, før dens første
 Stærke Blus er endt.
 Nøl ei, nøl ei længer!
 Gjør ei Guden vred!
 Læg paa Hymens Alter
 Bøn og Dffer ned.

Choret (trænger ind i Lunden).

Hymen kalder!
 Hymen kalder!

Hermione og Endymion,
Hymen kalder!

(Hyrder og Hyrdinder omslynge Brudeparret med en Blomsterkrænte og fører det med sig. Alle bort. Musikken høres fjernere og fjernere).

Fjerde Scene.

(Actæon, Mimas, Meleager, forklædte som Hyrder, træde frem af Bussene.)

Actæon.

Bed Himlen! deilig er hun. Kun et Glimt
 Bar dette Syn — men aldrig jeg det glemmer.
 Mit eget Die har da nu bekræftet
 Hvad alle Tunger os idag forkyndte,
 Da over Landets Grændse vi kom ind.
 Ja denne Paaude bærer Skjønheds Krone!
 Det disse Dine var, jeg ledte efter
 I alle Dine — disse Læber var det,
 Hvis Rose jeg paa hver en Mund har søgt.
 Afsted!

Mimas.

Hvorhen?

Actæon.

Alt rive hende bort
Fra ham, den usle Brudgom —

Mimas.

Giv dig Stunder!

Her hjælper Magten ei.

Actæon.

Min Brud jeg henter!

Mimas (holder ham tilbage).

Tag mod Fornuft!

Actæon.

Ha, Taabe! Slip min Arm!

Mimas.

Hvad? Er du ei min Myndling? Har din Fader,
Kong Kristæus, ei betroet dig til mig,

Da i din spæde Barndom han fik Forsald?

Vær ei saa hidsig! Lad den Gamle raade.

Jeg selv har Underretning søgt om Alt.

Først naar det Aften bli'er, er Tingene mulige;

Endnu før heit staaer Solen —

Actæon.

Lad den dale!

Naar ned den synker, stiger op min Lykke.

M i m a s.

Net saa, min Søn! Nu taler du fornuftig.
 Nu som Opdrager har jeg Glæde af dig.
 Ei sandt, det er et andet Liv, at vandre
 Paa Eventyr, end eensom fukelure?
 Mig selv behager denne Hyrdedragt,
 Hvori vi ubemærkt kom over Grændsen.
 Der noget Eget er ved disse Baand,
 Som slagre mig saa skjelmiske ned fra Hatten;
 Ved denne Vest, ved denne Blomsterkøst,
 Ved disse hvide, korte Lærredsburer,
 Saa ordentlig lidt smægtende jeg bli'er.
 Ja hvad gjør Klæderne dog ei af Manden!
 Naar jeg til Jagt er klædt, saa maa jeg bande,
 Og træde haardt med Stovlens Hæl i Jorden,
 Og bruge Udtryk som: de raske Tøse —
 Men nu, med Hyrdeskoen paa min Fod,
 Nu maa jeg hæve mig paa Taa og læspe:
 Kom, Phyllis! Gulde Phyllis! Damon kalder.

U c t æ o n.

Og Leiligheden selv du speided ud?

Mimas.

Hver Krog med egne Dine. Seer du, Son!
 Som her nu ligge kan Leucippes Bolig
 Hvor Bryllupsgildet holdes, ligger her
 Det dunkle Myrtekrat, der støder til
 Endymions Huus, hvor Bruden hjem skal føres.
 Selv sneg jeg Husets Væg mig let forbi,
 Og gjorde gjennem Binduet et Kig
 I Brudekamret. Hvilket prægtigt Kammer!
 Og hvilken Seng! Og hvilke bløde Bolstre!
 Og over Alting svæved der en Duft —
 O Son! Jeg blev med eet saa tør om Munden;
 Mit gamle Hjerter blev saa trangt i Barmen,
 Og fælt det værked mig i mine Been.

Actæon.

Ti, Gamle! Ha! — Og Krattet tæt nok var
 Til os at dække?

Mimas.

Ja, for hvert et Die.

Actæon.

Saa ned til Actor! der med vore Heste
 Os venter hist i Lunden.

Mimas.

Ja i Skjul

Vi krybe faaer, til Mørket falder paa.
 Vor Smule Veg igaar har bragt paa Been
 Hver sælle Hyrde, og tillivs man vil os.
 Hvem veed, om ei vi trække skal fra Læret
 Før Dag er endt —

Actæon (affibes).

O, var alt Natten kommen!

Mimas.

Kom, Son! ... Og Meleager — Hei! Hallo!
 See bare, hvor forknøt den Staffel staaer.
 Da du blev karst, var det med ham forbi.

(gaaer).

Actæon (gaaer hen i Baggrunden mod Billedstøtten).

Ha, hvilket Billed møder her mit Die?
 Til Steen forvandlet staaer jo min Gudinde.
 Hun holder i sin Haand en Rosenfrands,
 Dig den, som hun i Skoven rakte til mig;
 Men hendes Purpurmund er bleg og stum —
 Si lover nu, som dengang, hun mig Lykken,
 Hvis jeg beseire kan den rene Jomfru,

Hvem alle Tunger give Skjønheds Priis. —
 Og dog, o Venus — dog du taler til mig,
 Thi her dit Løfte du jo løser ind.

Ja, jeg den rene Jomfru alt har fundet!
 Her, hvor du selv er nær, hun stod foran mig,
 Kaldt for den skjønneste af alle Læber,
 Og tolked levende dit dunkle Ord . . .

(Han tager sin Krands af og betragter den.)

Her er det Pant, som paa din Gunst du gav —
 End dine Roser har den samme Friskhed,
 Som da dit Dies Straale dem belyste.
 Endnu med Purpur krandsede de min Lok;
 Endnu som Diadem de stolt mig smykke;
 De hviste uophørlig til min Sjæl,
 Alt Venus lever og sin Gunst mig skjenker.

(Seer sig om.)

Ha, Meleager, du er her? Følg med mig!

(bort)

Meleager.

I Guder! Lad ei dette Anslag lykkes.
 Hvor var affindig jeg, som selv det vakte
 Ved mine Ord . . . Og hvis jeg det forraadte?

En Andens blev hun derfor ikke mindre,
 Og ikke mindre bitter blev min Dval.
 O, hvor er Alt forandret! Hvor forhadet
 Er mig mit Liv og den, som Ven jeg kaldte!
 Hos dig, o Hermione, boer kun Glæden.
 At leve af dit Blik og dine Ord;
 At følge dig, var det som Skyggen selv,
 Der sniger sørgelig sig i dit Fjed;
 At vaagne op hver Morgen, for at see
 Naany dit Billed; hver en Nat at drømme
 Om Dagens Syn — kun dette Liv var Lykke.

(følger de Andre.)

Femte Scene.

(En Plads i Landsbyen under et stort Træ. Solen er ved at gaae ned. Hæmon, Kreon, Phøbe, Klymene; alle i Høitidsdragt. De ende just en Dands.)

Hæmon.

Du faaer det være nok med denne Prøve.

Naar blot min lille Phøbe passer Takten!

Phøbe.

Vær du kun rolig derfor! Takt jeg bød,

Fordi Klymenes Tambourin jeg fulgte,
Istedetfor at lytte til dit Epil.

Kreon.

I hvilken Orden gaaer nu Alt da for sig?

Hæmon.

Først jeg for Brudeparret la'er os melde.
Derpaa i Kapper klædt' vi træde frem,
Og strax mit Qvad til Citharen jeg synger.
Saasnart det ender, kaster du din Kappe;
Klymene! Phøbe! I gjør ligesaa;
Ihi Dvergangen brat maa være, og
Saasnart jeg Strængen slaaer, maae Eders Fødder
Berøre Gulvet i den lette Dands.

Phøbe.

Min Fod jeg løfter alt —

Kreon.

Min Arm jeg hæver,
For rundt om Phøbes Liv den rask at slynge.

Phøbe.

Det har slet ingen Hast, min gode Kreon!

Kreon.

Jo, søde Phøbe! Selv du hørte jo,
 Alt Overgangen brat er.

Phøbe.

Lad mig være!

Klymene.

Der faae vi Selskab!

Hæmon.

Pustende hun kommer.

Jeg vedder, hun en Skjeppe Nytt os bringer.

Prokris (kommer).

Hvad har I for? For Dffringen var endt
 Forsvandt I Alle ... Hvad er her paafærde?
 En Overraskelse, ei sandt, o Hæmon,
 For Bruden, for din smukke Fætterste?
 Og derfor staae I alle her forsamled' —
 Der skal vel dandses, synges, quinkeleres?
 I Narre! Af det Bedste gif I Glip.
 I dette Dieblik holdt Brudeskaren
 Sit Indtog gjennem Byen. Foran løb
 Smaadrene og skreg ieetvæk Hurra.
 Ved Bognen, af de hvide Drex trukken,

De unge Piger gif, og Følget bagved.
 Men Alle sang en Lovsang høit til Hymen;
 Og fra hvert Huus, som Toget kom forbi,
 Blev hvide Turtelduer slupne løs,
 Saa at tilsidst i hundredviis de svæved
 Høit over Brudeparret som en Sky.

Kreon.

Den Sky spaaer Uheld — ikke sandt, o Prokris?

Prokris.

Saa, troer du det? Du vil saa fint mig sige,
 At Andres Lykke jeg kan ikke taale.
 Du stakkels Kreon! God du er, det veed vi;
 God og eenfoldig — vær blot ikke vittig!
 Dit Bid paa Dumbhed lider gjerne Skibbrud.
 Men dog har halv du Ret; der Noget var,
 Som virkelig med Frygt mit Hjerte fyldte.

Klymene.

Hvad er da skeet?

Prokris.

Endnu er Intet skeet;
 Men det kan komme. Seer I, høit paa Bognen
 Endymion stod, med Armen slynget rundt

Om Hermione, og om begge gif der
 En Blomsterkrands fra Skuldren ned til Hoften:
 Et Tegn paa deres Elskov kan jeg tænke.
 Om Panden bar Endymion, Diademet;
 Og medens Toget langsomt nu gif frem,
 Han lofted tidt sit Hoved op og saae
 Paa Mængden ud, mens Hermiones Die
 Med lige Stoltthed skued op til hans.
 Da raabte hundred Munde høit omkap:
 Det er ei Dødelige! Nogle skreg:
 Det er Koronis og Apollo! Andre:
 Det er Apollo med Diana! — Jeg
 Bedrøvet tænkte: Hovmod gaaer for Fald.

Hæmon.

Det smukt var tænkt!

Kreon.

Ha, ha! God Nat, o Profkis! —

Min søde Phobe, tag mig under Armen.

Profkis.

Kom Hæmon! Jeg vil gaae med dig.

Hæmon.

Nei, undskyld!

Jeg har mig slaaet sammen med Klymene.

Prokris.

Jh, vær saa artig! Troer du, jeg dig nøder?

Pandora har mig bedt at gjøre Selskab.

(gaaer, men vender tilbage.)

Gaae I kun nu, og syng Duetter sammen!

Vogt blot Jer for, at ei den blinde Metis

Med Kosten kommer ud og slaaer iblandt Jer:

J veed, hun har en Skræk for Kattetuden.

Kreon.

Tak, gode Prokris! Vi os nok skal vogte.

Hæmon (tager Klymenes Arm).

Afsted! Afsted! Alt Mørket falder paa.

(Alle bort.)

Sjette Scene.

(Aften. En aaben Buegang udenfor Leucippes Bolig, bedækket med Viinløv og Roser. Tændte Fakler brænde foran Indgangen, og rundt om i Viinrankerne hænge Lamper. Forgrunden er en Dandsplads, hvor Musikanterne sidde. I Baggrunden staaer Bryllupsbordet. Øverst ved dette sees Brud og Brudgom; til begge Sider: Phorbass, Laeus, Leucippe, Amphion, og en Stare Hyrder og Hyrdinder).

Phorbass (reiser sig).

Hver Gud, det skyldtes, nu er Dffer bragt.
Nu Brudeparrets Skaal! Jeg er den ældste
Af alle Hyrder her; jeg ud den bringer:
Endymion og hans skjonne Brud skal leve!

Alle Hyrder.

De leve! Leve! Længe skal de leve!

Endymion.

Taf, Venner! Taf! (til Phorbass og Leucippe).

Din Skaal, min Pleiefader!

Og din, min Moder!

Hermione.

Den jeg ogsaa drikker!

Leucippe.

D mine kjære Børn! Jeg er lykkelig.
 Jeg husker godt, i fordums Tid jeg sørged,
 Fordi mig Guderne gav ingen Sønner;
 Men da var ogsaa Hermione lille.
 Nu er hun stor — ja større end mig selv,
 Og har med eet en voren Søn mig bragt.

(til Hyrderne.)

Jeg er lidt stolt af ham som I kan tænke!

Amphion.

Ja ham vort Land vil mindes, naar vi Gamle
 Er længst forglemte.

Leucippe.

Han er og vor Drot,
 Og det medrette; thi han Fred har stiftet
 I dette Land, hvor Alting før var Splid.

Amphion.

Og han vor Lærer blev! Som Himlens Stjerner
 Og Veir og Tider kun ved ham vi kjende,
 Saa har han lært os, at ei blodigt Dffer
 Er Guderne saa kjær som Markens Frugt.
 Hvad vidste vi før ham?

Hyrderne.

Endymion leve!

Leucippe.

Det Samme raaber jeg. Hvis I er glade,
 Hvad træer I da maa Brudens Moder være?
 I veed ei, Venner, hvad man har for Sorger
 Naar sliq en lille Pige voxer op.
 Hvor skal det kjære Barn faae sig en Mand?
 Og det en god Mand, en fornuftig Mand,
 En holden Mand — en Mand som vor Endymion!
 Saadanne Sorger kjende kun vi Modre.
 Men det er sandt, vi har og dobbelt Glæde
 Naar saa den rette Mand fra Himlen falder.
 Det er som anden Gang vi bleve gifte;
 Thi den som Bruden faaer, faaer Mo'rens Hjerte
 I Kjøbet med — det er Naturens Orden.
 Da blive atter unge vi paany,
 Og underfuldt for os omstifter Tiden.

Phorbias.

Ja underfuldt, Leucippe, Tiden skifter.
 Taften just det femten Mar er siden
 Jeg flygted hid fra Karien med Endymion.

Som om det var idag jeg Alting mindes.
 Hvor rased Oprør da med Mord og Brand!
 I Borgen kæmpende var Kongen falden;
 Men endnu stiltes ei de Wildes Blodtorst:
 Hans Søn de søgte — der han sidder nu!
 Dog dengang var han lille, ti Kar knap.
 Min egen Skræk og Uro godt jeg husker;
 Men vil I troe det? Han var ganske rolig,
 Og først da han sin Faders Død fik høre ...

Endymion.

Min anden Fader! Tal ei meer derom;
 Da trued Guderne, men nu de smile.

(affides, til Hermione.)

Hvor takkefuld er du, o Hermione!

Lajus.

Der kommer vor Herold!

(En lille Dreng, bedækket med Egeblade og bekrandsjet, kommer ind. I Haanden har han en Kurb fuld af Brød og Myrteqviste, som han deler ud til Gjesterne mens han raaber: Det er deiligt at leve! Det er deiligt at elske! Jeg har byttet min ugifte Stand for en bedre! Det er deiligt at leve! v. s. v.)

Phorbias.

Hør, hvor den Lille skriger!

En Hyrde.

Brød til mig!

Tbi jeg vil leve.

Lajus.

Mig en Myrteqvist!

Tbi jeg vil elske.

Drengen (giver Hermione Myrter.)

Jeg har byttet min ugifte Stand for en bedre!

Endymion.

Har du? Nei vil man see!

Hermione.

Hvor gammel er du?

Drengen.

Syv Aar. Det er deilig at leve! Det er deilig
at elske!

(gaaer videre.)

Leucippe.

Utrættelig han er!

Lajus (sagte til Phorbas).

Hør, Fader Phorbas!

Da du Endymion har fra lille kjendt,

Saa siig mig, hvad om Sagnet vel du tænker —

Phorbas.

Om hvilket Sagn?

Lajus.

At Luna har besøgt ham

Alt som en Dreng, i Skovene ved Patmos.

Phorbas.

Den Fabel alt i Karien løb om;

Men jeg troer ei derpaa.

Lajus.

Jeg ikke heller;

Dg dog gaaer her et Rygte om det Samme.

Man siger, at naar Bjerget han bestiger,

For derfra Himlens Stjerner at udspeide,

Da kommer ned hun til ham —

Phorbas.

Ja idrømme,

Naar af sin Stuen træt han sover ind;

Det har jeg ogsaa hørt.

Lajus.

Men troer det ei?

Phorbas.

Nei, nei!

Leucippe.

Hvad hvisker du, o Phorbas,
Med Lajus der?

Phorbas.

Jeg tør det ikke røbe
For Brudens Skyld.

Hermione.

For min?

Lajus.

Om Luna var det.

Du kjender Sagnet vel?

Hermione.

Ja, det er sandt!

Endymion, sig, har Luna vel dig mødt?

Endymion.

I sidste Nat . . . Nu, bliv kun ei forstræffet!

Hvit over mig paa Himlens blanke Bue

Hun drømmende og eensom gik sin Gang.

Men her en Lyra er, o Hermione!

Veed intet Qvad du?

Flere Hyrder.

Ja, en Sang os syng!

Lajus.

Luf op din Rosenkræbe!

Phorbas.

Stille, Lajus!

Leucippe.

Syng da, mit Barn!

Hermione (til Endymion).

Vil du en munter Sang?

Endymion.

Som selv du vil! Naar i dit Blik jeg seer,

Da er jeg glad, selv om din Læbe klager.

Hermione (synger til Lyren).

Veed I, hvi Gros er blind,

Dg hvi seende ofte han modes?

Til Enhver, som hans Fakkell har brændt,

Til Enhver, som en Piiil han har sendt,

Sine Dine at skjenke han nødes.

Selv vandrer omkring han da blind,

I Mørke, med drømmende Sind.

Med hans Dine nu Elskeren seer;

Dg ei mere af Taager bedæktes

Nu Jorden, hans Kjærligheds Hjem.

Hvert et Blik kalder Solstraaler frem,
 Hver en Nat han af Stjerneglimt vækkes;
 Selv om han i Afgrunden seer,
 Ham Skyggerne true ei meer.

O, thi dybest i Alt

Han Sjælen, den elskede, moder:
 Gros' Dine den altid kan naae.
 I dens Lys kan ei Mørke bestaae;
 Alle Dromme, som Hjertet ham føder,
 Dødens Skygge, skjøndt mørknende Alt,
 Forklares i dens Gestalt.

Men har ham hans Elskov forladt,
 Da mister han Dinene atter,
 Og atter faaer Gros sit Syn.
 Betinget og snelt som et Lyn
 Bortiler da Guden med Latter.
 Den Anden ombanker forladt
 I sin forrige taagede Nat.

Endymion.

Ja Sandhed, er din Sang, o Hermione!

En Hyrde (kommer).

Herudensfor staae Sangere, som ønske

Af hilse Brud og Brudgom.

Endymion.

Byd dem ind!

(Hyrden gaaer. Strax efter Hæmon, Kreon, Alcyone, Phobe, klædte i lange
Kapper. De blive staaende ved Ugangen. Bag efter dem træde Pro-
ris og Pandora ind.)

HÆMON (singer, secunderet af Kreon).

Vi komme med Hjerterne tunge,

O Brudgom og Brud, saa smuk!

Og bringe fra alle de Unge

I Byen et Hjertesuk.

Det Dnske, det Haab, den Forkængsel,

Som tidt gjorde Barmen dem trang,

Til Eder, i Hymens Fængsel,

De sende for sidste Gang.

Ei meer — thi vi Sandhed bør sige —

Ei meer, som det før monne ssee,

Vil Hyrdernes Suk opstige,

Naar Hermione de see.

Ei meer som i fordums Dage,

Gik blot dem Endymion forbi,

De skjonne Hyrdinder vil klage:

I Guder! vil aldrig han frie?

Men Jer selv derfor kan I takke,
 At Alle af Eder slaae Haand:
 I lagde jo selv om Jer Nakke
 Hymens de trykkende Baand.
 I vil jo nu lukke Jer inde,
 Og leve saa eensomt i Skjul,
 Og hoppe paa tvende Pinde,
 Som i Buret den fangne Fugl.

Hvad skeet er, ændres dog ikke;
 God Mine da til Jert Epil!
 I faae Jer i Tingen at skikke,
 Hvor nødig endogsaa I vil.
 For ei dog med Klager at trætte
 Jert Sind paa saa tung en Dag:
 I Dandsen, den lustige, lette,
 Vor flygtige Trost modtag!

(Musiken falder ind. Alle fire kaste deres Kapper og begynde Bryllups-
 dansen. Endymion, Hermione og Gjesterne omringe dem. Ved Slut-
 ningen af Dansen nærme de sig Brudeparret og lægge det Blomster
 for Fødderne.)

Hermione.

Tak, Fætter Hæmon!

Endymion.

Tak, Alcmene, Phœbe!

Tak, Kreon!

Hæmon.

Men en Bøn vi ogsaa bringe —

Endymion.

Og hvilken?

Hæmon.

Af nu selv for os du synger,

Mens Hermione danser til dit Spil.

Flere Hyrder.

Ja, syng Endymion! Dans, o Hermione!

Phœbe (til Hermione).

Her er min Tambourin!

Kreon (til Endymion).

Her er min Gitte!

Hæmon.

Plads! Plads, I gode Venner! Plads for Bruden!

(Alle slaae Kreos. Hermione slaaer Tambourinen og danser til Spil og Sang af)

Endymion.

Jeg vil sjuenge

O Venner!

Og lyt vel til min Sang;
 Thi en Guddom jeg kjender,
 Som kan binde Jer Tunge,
 Og fylde min Cithar med Klang.
 Dig min Vise
 Skal prise,
 O Gud Hymen! thi du,
 Ved paa To at nedsænke
 Din blomstrende Lænke,
 Vil en Trøst dem forlene;
 Thi hvad ugift og ene
 Man tidt har for Plager, jeg tolker Jer nu.

I din Gave
 Du finder
 Af Blomster en Flok;
 Til en Krands du dem binder,
 Men til hvem er din Gave?
 Hvor vinker en duftende Lof?
 Suk med Smerte
 Dit Hjerte
 Om Frihed nu beer:

Men til hvem dem vel sende?
 Og naar Læberne brænde,
 Og et Kys vil sig hæve:
 Hen til hvem skal det svæbe?
 Du spidser din Mund og omkring du dig seer.

Saadan Plage

Slet ikke

Hymens Yndling veed af.

Ei et Kys skal han tigge;

Han tør selv det jo tage,

Tbi ham Guden hans Elskede gav.

Ham i Livet

Er givet

Dobbelt op mod Enhver:

Dobbelt Trost i hans Harme,

Tvende Hjerter til Varme,

Til hans Skuen og Høren

Fire Dine og Dren,

Og en Hjælp til den Byrde, der Een er for svær.

Derfor Venner!

Som stode

Saa eensomt, forladt:
 Falder Hymen tilføde!
 Snart da selv I erkjender,
 Hvor daarligt med Jer det var fat.
 Seer I Guden?
 Med Bruden
 Gaaer af Dandsen han ud;
 Thi alene at dandse,
 Sig selv at bekrandse,
 Med sin Skygge at vandre,
 Det er Morsskab for Andre!
 Det er Plage for den, som har Hymen til Gud!

(han kaster Citharen og springer op.)

Nogle.

Hvad? Dandsen alt forbi?

Andre.

For snart den ender!

Hæmon.

Forfra begynd igjen!

Endymion.

Nei, nei, o Hæmon!

Saae du da ei, at Bruden fort brød af,

Rjed af en eenlig Dands? — Ræf mig et Bæger!
 Min Dandsferindes Skaal jeg drikke vil ...
 Din Skaal, o Hermione! Dine Fodder
 Saa snelt i Kredsen drog mit Die rundt,
 Alt fast jeg svimler —

Hæmon (til Hyrderne).

Lyffelig han er!

Endymion.

Du jeg et Glas for alle Venner tømmer:
 For Hver, som har idag os Vre viist!
 For den, som først og sidst kom! For Pandora,
 For Prokris, der endnu ved Døren staae,
 Som var ei dette Huus for Alle aabent —
 Træd ind! Tag Hvile her og nyd Forfriskning!

Hermione.

Men hvor er Phorbias, hvor min Moder bleven?

Hæmon.

Midt under Dandsen fjerned de sig nys —
 Der komme de! fulgt af de gamle Hyrder.

Kreon.

Huussguderne de bringe —

Endymion.

Tys, o Venner!

(Alle træde tilside. De gamle Hyrder og Hyrbinder, med Phorbas og Leucippe i Spidsen, træde ud af Husets Dør, bærende to Gudebilleder i Skikkelse af Unglinger, der ere klædte i Reisedragt med Stav og Hat, og Hund ved Fødderne.)

Chor af de Gamle.

Endymion, Hermione!

Hør paa en stille Røst,
 Lyt til en Alvorstone
 Midt i Jer Bryllupslyst!
 Det Gudepar sig nærmer,
 Som Urnen frede skal,
 Hvis Komme Huset skjærmer,
 Hvis Flygten er dets Fald.

Saalænge disse finde

Bag Eders Hjem et Ly,
 Da er der lyst derinde,
 Og Nattens Mander flye.
 Saasnart kun bort de drage,
 Formørkes og Tert Sind;
 Da kommer Nag og Klage
 Igjennem Døren ind.

Dg see! Alt reiseferdig

De staae med Stav og Hat.

Er Huset dem uværdig,

De sige strax god Nat.

En Mand kun og een Qvinde,

Foreent' i Mand og Blod,

Bed fælleds Bøn kan binde

De gode Guders Fod.

Men bundne, de beskytte

Da Husets Helligdom;

De bygge tidt en Hytte

Da til et Tempel om.

De stoppe Væggens Sprækker

Og spærre Dør med Pind,

Alt Freden ud ei trækker

Og Spliden kommer ind.

Hver Fremmed, som de skue,

De agte noie paa,

Og pleie Arnens Lue,

Alt Tillid kan bestaae.

Og tidt de Stemmen høre

Som Tjenerskabets Tolt,

Dg Ret og Righed kræve
 For alle Husets Folk.

Men agt paa hver en Skygge,
 Som deres Vandte har:
 Da først I veed Jer trygge,
 Naar den er fri og klar.
 Naar deres Træk, de blide,
 Staae mellem Storm og Regn,
 Da kan I sikkert vide,
 At Noget er iveien.

Da dyrk de gode Guder
 Ved kjærligt Liv og Bøn;
 Thi hvad vor Sang bebuder,
 Erfares dybt i Løn:
 Hvor Hjerterne sig stille,
 Hvor Uret Fod har sat,
 Huusguderne, de stille,
 Har Huset da forladt.

(Toget gaaer videre ud ad Buegangen. Leucippe bliver tilbage.)

Endymion (til Hermione).

See, til vort Hjem de stille Guder drage.

O, lad os fast dem holde!

Hermione.

Hver en Dag

Alf Arnen's Spise vil jeg offre til dem,
Dg bringe hver en Morgen dem min Bon.

Endymion.

Dg efter deres Træk du tidt vil speide —

Hermione.

Er deres Mine mørk, ei sandt, Endymion,
Da vil vi gaae irette med os selv,
Til Grunden vi har fundet.

Endymion.

O, jeg frygter

Ei Husets Sorger! Blomstrer dog min Glæde
I levende Gestalt hvor du kun gaaer.
Ja, gjennem Narene jeg skuer ud!
Naar vi er gamle, og ved Arnen sidde
Dg tale om de mange Aar, som randt:
Da skal endnu som evigunge Vidner
Om Haab og Ungdom disse Guder staae;
Dg lægge frem for os de gyldne Minder,
Som Dag fra Dag de samled paa i Stilhed,
Dg som de opbevared til vor Trost.

Den lille Dreng (kommer ind og raaber).

Nu stiger Nattens klare Stjerne op!

Alle.

Nu stiger Nattens klare Stjerne op!

(En larmende Musfl begynder. Brudepigerne tænde deres Fakler. Hyrderne indeslutte Endymion, Hyrbinderne Hermione; hvorpaa en ung Kone kaster et Slør over hendes Hoved og fører hende ind blandt Brudepigerne; disse, anførte af Leucippe, fører hende bort under følgende)

Sang.

Farvel, farvel vi dig sige,

Søster! med hjærlige Ord.

Af, bort fra Jomfruens Chor

Af dine Fødder nu vige.

Gros, o hør vor Bøn!

Hun vorde som Kone saa skøn,

Som hun var yndig som Pige.

Imorgen, naar Flodens Bøve

Af Solens Straale faaer Glands,

Af binde for dig en Krands,

Vi gaae til de grønne Skove.

Gros, o hør vor Bøn!

Lad du hendes Drøm vorde skøn,

Dg lad hende længe sove.

Til Brudefamret vi komme
 Dg hænge vor Krands paa din Dør.
 Hermione! vi raabe, hør!
 Vaagn op! thi Natten er omme.
 Gros, o hør vor Bøn!
 Lad da hendes Dag worde skjøn,
 Dg skjøn hver en Dag, som vil komme.

(Choret bort.)

Hæmon (til Hyrderne, der indeslutte Endymion).

Du slip vor Fange løs! Lad kun ham fri!
 Hans Brud har Hymens Tjenerinder bortført,
 Saa Noget han skal ikke meer forhindre.

Endymion.

O Lykke, at ei Hymen Pluto er!

Hæmon.

Du tænde Hver sin Fakkell!

Kreon.

Min er tændt!

Lajus.

Dg see! nu blusser min alt høit i Flamme.

Hyrderne.

Dg min! Dg min! Dg min!

Hæmon.

Ha, hvilken Glands!
 Saa ordner Jer nu To og To til Følge.
 Jeg med vor Brudgom gaaer som Kammervend,
 Thi foran Huset Vagt inat jeg holder.

Endymion.

Og lad mig see du vaager!

Hæmon.

Stol kun paa mig!

Kreon.

Bliv dog ei bange, hvis du Toner hører.

Endymion.

Hvad — har I Noget for?

Kreon.

Jeg veed af Intet;
 Men det jo muligt var, at Luna sendte
 Dig gjennem Vindvet ind en Klagesang.

Hæmon (affibes).

Ha, Sladderhank! (voit.) Musik! Musik! Musik!

(Musiken begynder igjen. Alle sætte sig i Bevægelse; idetsamme høres Larm udenfor.)

Endymion.

Uds! Hvad var det? — Jeg hørte Raab om Hjælp.

Hæmon (til Mustanterne).

Stands med Jert Spil!

Endymion.

Endnu et Skrig, ved Himlen!

Kreon.

Dg eet igjen!

Endymion.

Det Hermione var!

Det hendes Røst var... Hjælp!... O høie Guder!

(Hyrter ud.)

Hæmon.

Lad os ham følge!

Lajus.

Ha, der er Leucippe!

Leucippe (kommer).

Mit Barn! Mit Barn! Til Hjælp, til Hjælp, I
Hylder!

Hæmon.

Hvad er der skeet?

Leucippe.

Mit Barn er røvet! D,
Til Hjelp! Til Hjelp! Skaf mig mit Barn igjen!

(bort.)

Hæmon.

Hid med din Fakkell, Kreon! Hurtig, hurtig!

(Hæmon og Kreon bort.)

Phorbass (kommer).

Hvor er Endymion?

Lajus.

Borte! (følger Hæmon.)

Phorbass.

Hjelp, o Venner!

Bruden er røvet. Hver en Dei maa spærres.

Nogle.

Hvor skete Røvet?

Andre.

Før os an, o Phorbass!

En Hyrde.

Hvem har man mistænkt?

Profkris (træder frem).

Jægerne det er!

Nogle.

Hvad siger hun?

Prokris.

Det er Actæons Jægre!

Phorbas.

Som Hyrder var de klædt. Men først til Krattet!
 Thi derfra Høverne brød frem, da Bruden,
 Fulgt af de andre Piger, gik forbi.

Alle.

Affsted! Affsted!

Phorbas.

Tag alle Fakler med!

(Phorbas bort med Hyrderne.)

Prokris.

Jeg vis paa er, det er Actæons Jægre.
 Men kom, Pandora! Tag en Lampe med dig;
 Vi maae for Skams Skyld gjøre som de Andre.

Pandora.

En dødtlig Skræk jeg føler i mit Blod.
 Faldt anden Gang jeg i de Frækkes Hænder,
 Da var det ude med mig. — Arme Brud!

Hvor hendes Dval jeg kan mig forestille:
Saa nær ved Maalet, og dog skudt forbi!

Profkis.

Men du, Pandora! hvor du Maalet træffer
Med dine Signelser. Den arme Brud!
Ja hvilken fattig Ende fik det ei?
Her ligger alle Dagens Herligheder
Hulter til bulter: Fløiter, Krands, Blomster —
Selv hendes Jomfrufrands er ubeskaaren.
Den arme, arme Brud! Men kom Pandora!
Der er dog een Gebinst i dette Spil;
Stor Trøst har jeg i denne Tanke fundet:
Hvis Konen tabte, har dog Moen vundet.

(de gaae.)

Credie Act.

Første Scene.

(Tidlig Morgen. Skoven i Messene. Aaben Slette med enkelte adspredte Træer. Endymion, Lajus, Kreon og Hæmon træde bevæbnede op.)

Endymion.

Her det var?

Hæmon.

Ja her vi tog

Jægeren, mens ned til Floden

For at søge selv du drog.

Her det var, hvor med sit Bytte,

Med sit Følge, høit til Hest

Vi Hæmon hørte fare

Gjennem Skoven som en Blæst.

Fjernt og fjernere lod Slaget

Af den vilde Gangers Hov;

Førend Midnat er den Frække
 Maaet til Borgen med sit Kov.

Endymion.

Her vi skilles!

Hæmon.

Skilles?

Lajus og Kreon.

Skilles?

Endymion.

Hjem ad Skoven drag i Fart!
 Hundred vaabensføre Hyrder
 I paa Veien samle snart!
 End før Nat maa denne Skare,
 Vel udrustet, væbnet godt,
 Der mig møde, hvor Pamissus
 Ruller nær Aetæons Slot.
 I en samlet Hær vi fremad
 Da vil styrte som en Flo,
 Og med Storm erobre Borgen,
 Eller for den falde selv.

Hæmon.

Men du selv? Gaaer ei tilbage
Gjennem Skoven da din Vei?

Endymion.

Troer du jeg kan gaae tilbage?
Troer du jeg kan standse? Nei!
Frem kun higer Fod og Tanke,
Frem kun vinker hendes Spor;
Men I Andre! Gjør min Villie!
Liv og Død derpaa beroer.

Hæmon.

Vei skal os vor Fange vise!

Endymion.

Hvert Minut af Tiden tæl!

Hæmon.

Førend dig vi er paa Pletten.

Endymion.

Saa farvel!

Hæmon.

Farvel!

Lajus og Kreon.

Farvel!

(Hyrderne bort.)

Anden Scene.

Eudymion (ene).

Her hun fløi forbi, omslynget
 Af den frække Rovers Arm;
 Her indsluged Nattens Dre
 Dybe Sul af hendes Barm;
 Her har Skrig fra hendes Læbe,
 Skræk og Angst i hendes Blik
 Anraabt Skovens stille Skygger
 Om den Hjælp, som ei hun fik —
 Hermione! O min Elskte!
 Hvilken sorgfuld Bryllupsnat!
 Brudemorgen i dit Fængsel
 Seer dig eensom og forladt.
 Ikke ved den kjendte Stemme
 Hæver der sig frit dit Bryst;
 Spændt og ængstelig du lytter
 Til din Dom i hver en Nøst.
 O, hvi kan min Arm ei naae dig!
 Tabt og mistet — hvilke Ord!
 Dengang Gæt jeg tabte, misted —
 Jeg jo Alt paa denne Jord.

Tabt og mistet — det er Toner,
 Kaldt til Liv da Strængen sprang;
 Det er Næring, fuld af Sødhed,
 Hvortil Giften fast sig hang . . .
 Ha, hvo kommer?

Actæon træder op med Følge.

Actæon.

Gyldne Morgen,
 Hvor henrykker du mit Sind!
 Dine Straaler ud mig vinked
 Fra min Borg i Solens Skin.
 Flammen, som i Hjertet brænder,
 Køles her af Morgenluft;
 Af de friske, klare Kilder,
 Af de grønne Træers Duft.
 Uophørlig for mit Ore
 Synger Fuglechoret mildt:
 Førend denne Sol er nede,
 Er din dybe Længsel stilt!

Mimas. —

Dg din Fange? —

Actæon.

Hvad, min Fange?

Bedre vælg og vei dit Ord!

End min Brud, min Elskerinde,

Paa sin Lykke ret ei troer.

Dagen har jeg hende skjenket,

Sorg i Suk sig vil befrie;

Men naar Nattens Skygge stiger,

Da vort Bryllup feire vi.

Actor.

Hil Actæons skønne Dronning!

Jægerne.

Hil vor Fyrste! Hil hans Brud!

Endymion (træder pludselig frem).

Hvem gjaldt dette Raab, som bringer

Om min Skjændsel mig et Bud? —

Her Actæons Navn jeg hørte ...

Actæon.

Her Actæon selv du seer!

Endymion.

Han, som end idag har Livet,

Men imorgen intet meer.

(trækker sin Naarde.)

Actæon.

Ha, forbovne, stolte Praler!

Hvo er du, som taler saa?

Endymion.

Jeg Bevogter er af Skatten,

Hvor den dyre Perle laae,

Som en Tyv ved Nattetider

Driftig lagde Haanden paa.

Jeg er Hyrde over Hjorden,

Hvori Ulven grusom faldt,

Dg just rovede mig Lammet,

Som jeg elsked over Alt.

Ja, Endymion jeg mig kalder.

Tyven, Høvereren er du!

Drag dit Sværd! thi for din Fræfthed

Med dit Liv du bøder nu.

Actæon.

Af din Trudsel kun jeg smiler;

Galskabs Ord har ingen Bægt.

Daare! viid, at den, du truer,

Er med Guder selv i Slægt.

Viid, at Venus har ham kaaret

Til sin Yndling her paa Jord;
 Viid, at Krandsen er fra hende,
 Som hans Pande nu omsnoer.

Endymion.

Du den Hellige tør nævne?
 Du har aldrig Venus kjendt!
 Dig har aldrig Himlens Dronning
 Sine rene Straaler sendt.
 Aldrig dig hun aabenbared
 Hvad hun viste tidt min Aand:
 Stjernekrone om sin Pande,
 Himmelrosen i sin Haand.

Actæon.

Blind, du vil om Farven tale!
 Aldrig saae du Bølgens Top,
 Hvoraf Skjønheds nøgne Dronning
 I sin Herlighed stod op.
 Mægtigt lyste hendes Øie,
 Kind og Læbe straalte varm,
 Vandets klare Slør nedrulled
 Fra den høie Tomfrubarm.

Endymion.

Din Gudinde er Hetæren;

Træk dit Sværd!

Actæon.

Nu døe du skal!

Tbi hvad nu din Læbe talte,

Kan kun hævnes ved dit Fald.

(Han falder ind paa Endymion; de fegte. Endymion faares i haanden og taber Naarden.)

Endymion.

Bee mig! Bee!

Actæon.

Jeg kunde tage

Her dit Liv; men altfor let

Da du slap, og min Gudinde

Da blev ikke hævnet ret.

Dy, o Jægre! Næst ham griber!

Binder ham til Træet her!

Ryggen mod den haarde Stamme,

Diet imod Solens Skjær.

Blindet saa af Lysets Straaler,

Skal af Hunger han forgaae,

Og i Døden som et Offer

For de brede Guder staae.

(Endymion bindes til Træet.)

Mimas.

Skaan ham, Son!

Meleager.

Ja dæmp din Brede!

Mimas.

Prøgl ham af, og saa tilgiv!

Meleager.

Har du alt hans Brud dog taget,

Idetmindste spar hans Liv.

Actæon.

Ha, forbovne Meleager!

Saaabelige Mimas, du!

Dristigt her, som til Jer Vige,

Bover I at tale nu —

Vogt Jer begge! Vogt Jer Alle,

For at vække Bredens Gnist!

Til en Flamme kan den vore,

Som fortærer Jer tilsidst.

Mimas (affbes.).

Vil man høre!

Meleager (affbes.).

Ha, du Stolte!

End har Enden ei du seet.

Actor.

Høie Fyrste! Hvad du bød os,

Med din Fange nu er skeet.

Actæon.

Vel, min Actor!

(til Endymion.)

Bliv til Støv du!

Falm som Løv i Skovens Gal!

Du, hvis Tunge håaned Venus,

Lev i Pine, dø i Dval! —

Ha, men bort fra dette Offer!

Hist i Krattet staaer min Hest.

Hjemad! Hjem til Hermiones

Og Actæons Bryllupsfest!

(Actæon og Følget bort.)

Endymion (ene).

Nu fly fra mig hver Tanke! Dø hvert Billed,

Som min Glendighed mig vise vil.
 Udtør, Grindring! alle dine Kilder;
 Thi Døden kun mit Haab nu hører til.
 Affindig blev jeg, vilde her jeg tænke —
 O Hjerter! i din Afmagt stille du!
 Til Menneſtens Grændſe jeg er kommen:
 Det er til Guderne at handle nu.

Tredie Scene.

(Aften. En stor Sal i det øverſte Stokværk af Actæons Borg
 Paa Bæggen en aaben Dør med en Altan ud over Flo-
 den. Hermione ene, hvilende paa en Løbænk.)

Hermione (hæver ſit Hoved).

Hvad? End i dette ſtore, dunkle Kammer;
 Endnu beſtandig diſſe Mure for mig,
 Som naar jeg lukker Diet brat forſvinde —
 Og hvor er jeg? Hvad for et Huus er dette,
 Der aabned ſig for mig i Nattens Mørke,
 Mens ubekjendte Stemmer kun mig hilſte?

(reifer ſig og gaaer frem.)

Er Alt da ei et Spil af mine Drømme,

Der vil opklare sig naar ret jeg vaagner?
 Den sorte Ganger, paa hvis Ryg jeg sad;
 Den unge Jæger med det vilde Blik
 Og Rosenkrandsen om de mørke Loffer;
 Den høie Kone med det gustne Ansigt,
 Der kom med Lampen og herop mig førte —
 Var Alt da virkelig? — Det nys jo var,
 Da med Endymion jeg i Templet stod;
 Vi sad jo nylig i Leucippes Huus,
 Hvor Fløiten toned til de glade Dandse;
 End har min Brudekjole jeg jo paa;
 Endnu jeg hører Pigerne, som synge:
 Farvel! Farvel! . . . (seer sig om).

Hvor mørkt det bliver her!

Dybt synker Dagen — snart vil Natten fylde
 Med sorte Skygger dette dunkle Rum,
 Saa neppe til at aande jeg faaer Plads . . .
 Det er for mig, som da et Barn jeg var,
 Og Eventyr min Moder mig fortalte
 I Aften om den frygtelige Sphinx.
 Da bævede mit Hjerte høit i Skræk,

Dg allevegne speidede mit Die,
 For at opdage den, for hvem jeg grued.
 Den gamle Angst nu kommer over mig:
 Frem af de mørke Kroge Skygger skride,
 Dg bringe Bud mig om det Rædsfulde,
 Som dog jeg fatter ei ... Tys! Hvilken Stoi!

(gaaer til Altanen og seer ud.)

Hvor Larmen stiger! Vaabenlyd jeg hører —
 Hvad gaaer der for sig? Muren skjuler Veien,
 Dg Intet seer mit Die af det Hele.
 Nu Alting stille ... Nei! En Stemme taler —
 Den Røst jeg kjender! O, det Hæmons er!
 Mit Navn han nævner — her! Af hundred Munde
 Det hæves høit i Sky til Klang af Skjolde.
 Det er Endymion! Det er mine Landsmænd!
 Ja mægtigt toner Raabet: fremad Hyrder! —
 Det er Endymion, som mig Frelse bringer!
 (raaber) Her er jeg! Hermione hun er her!
 Endymion! Hæmon! ... O, de ei mig høre —
 Fjernt taber Lyden sig af deres Trin ...

(hun staaer længe taus og lytter; gaaer derpaa tilbage i Salen.)

Hvor er det blevet lyst i dette Mørke!

De kolde Spøgelse med eet forsvandt,
 Og klare Syner kun mit Die moder.
 Ja dem jeg elsker skal jeg atter see!
 Snart er jeg atter i mit eget Hjem!
 Snart sidder jeg paa Bænken ved vort Huus,
 Ved Siden af Endymion og Leucippe;
 Og alle mine Venner strømme til,
 For af min Mund Fortællingen at høre.
 Hvor vil de undre sig og spørge! ... Ha!
 Var det ei Fodtrin, som paa Gangen lød?
 De raske Skridt sig nærme meer og meer ...
 Hvo kan der komme? O, hvis ham det var! —

Fjerde Scene.

Hermione, Meleager.

Meleager (træder ind).

Hvor dunkelt! ... Hermione!

Hermione.

Ha, hvo kalder?

Meleager.

En Ven i Nøden. Er dit Liv dig kjær,

Saa følg mig.

Hermione.

Hvo er du?

Meleager.

Din Ven! Men følg mig.

Kun dette Dieblif endnu er vort.

Hermione.

Hvor er Endymion? Hvor er mine Landsmænd?

Meleager.

Med dine Venner kæmper nu din Fjende

Paa Liv og Død. Jeg sneg mig bort fra Kampen,

For i Forvirringen dig her at frelse.

Hermione.

Og vil du til Endymion hen mig føre?

Meleager.

Endymion vil du aldrig mere see!

Hermione.

Grusomme Morder! Bee mig! I har dræbt ham!

Meleager.

End lever han. Men spild ei Tid med Død!

Du kjender ei din Hovers vilde Sind.

Fly! Fly, hvis Gren, hvis dit Liv dig kjært er;
 Endnu et Dieblif, og Alt er tabt.

Hermione.

Du siger, at Endymion lever — o,
 Har du Medlidenhed, saa før mig til ham!

Meleager.

Ham vil du aldrig møde, Hermione.
 Men følg mig! Kom! Din Frelse her det gjelder.
 Kom! Ud i Frihed! Ud fra Død og Fængsel!
 Min Haand er stærk og tro; den skal dig føre.

Hermione.

Du Lumske! Ha, jeg skulde følge dig,
 Og i Fordærvelse mig styrte selv,
 Nu mine Venner kæmpe for min Frihed?
 Et Dieblif — da aabnes denne Dør,
 Og han er her, min Frelser, min Befrier!

Meleager.

Og skal jeg mod din Villie selv dig redde,
 Det dog skal skee! (tager hendes Haand.)

Hermione.

Slip mig! Ha, slip mig, Morder!

Meleager.

Du vil mig takke siden —

Hermione.

Hjelp! Til Hjelp!

Meleager (tager hende paa Armen).

Det er min Byrde!

Hermione.

Hjelp! O, mine Landsmænd ...

(Et Krigsraab høres.)

Meleager.

See dig og mig! Vor fælleds Fjende seirer.

Der kommer Nogen ... Lys! (Slipper Hermione).

Hermione.

Til Hjelp! Til Hjelp!

(Meleager bort; fort efter Thebe, Procne, og Tjenere med Lys).

Femte Scene.

Thebe, Procne, Hermione.

Thebe.

Hvad Raab og Larm?

Hermione (affrædes).

Igjen den høie Kone.

Thebe.

Hvad er paafærde? ... Procne! Sæt din Lampe
Paa Bordet der tilvenstre. — Naa, mit Barn!
Hvi gjor du saadan Brug af dine Lunger?

Hermione.

En Voldsmand brød herind, for mig at røve.

Thebe.

Jh, seer man det! Det var vel Meleager,
Der reent forstyrret os paa Gangen mødte.
Men lad ham tage sig i Agt; hans Herre
Forstaaer ei Spøg i Sligt.

Hermione.

O, gode Kone!

Staa bi mig i min Nød. Min Moder rig er,
Og rig min Brudgom; begge vil dig lønne.
Snart komme mine Venner at befrie mig,
Snart vil Endymions Sværd erobre Borgen;
Men intet Haar skal paa dit Hoved frummes.

Thebe (tænder Loftslampen).

Nei virkelig? Jeg takker for din Godhed.
Men vore Folk de komme nok tilrette
Med dine Venner — (til Tjenerne).

Du, hvi staae I ledig?

Væg friske Gløder under Virakkskaalen,
Dg antænd Lamperne omkring paa Væggen!

(til Procne).

See der er Nøglen, Procne! Tag af Skabet
Sølvtøiet og Pocalerne mig ud.

Der ligger ogsaa Dugen — dæk saa Bordet!

Hermione.

Hvad skal der skee? Hvorfor de mange Lys?

Thebe.

Du veed vel ei, min Glut, hvi du er her?

Hermione.

Jeg veed, at mig en Høver fanged, for
At høre høre Løsepenge for mig.

Thebe.

En Høver? Hvilke Ord du bruger! Tal
Med meer Respect om Prinds Actæon!

Hermione.

Hvad!

Actæon? Paa Actæons Borg jeg er?

Thebe.

Du har det truffet lige paa en Prif.

Men frygt kun ei for dine Løsepenge;
Han holder nok dig fast.

Hermione.

O, gode Kone!

O see ei vred og spottende paa mig.
Alt gi'er jeg dig, forlang hvad selv du vil;
Frels mig i denne dødelige Fare!
Viid, jeg er Hermione; Hyrdefyrsten
Min Brudgom er; han vil saa rigt dig lønne,
Som intet Menneſke belønnet blev.
O, før mig bort herfra! Blot ud i Frihed!
Ja ud i Frihed, gif det end til Døden!

Thebe.

Imorgen, Barn! Idag er det umulig.
Taaſten førſt dit Bryllup vil vi feire.
Seer du, min Datter dækker Bryllupsbordet,
Dg snart fra Kampen kommer Prinds Metæon.
Det er en Brudgom, ſom dig juſt er værdig,
En Halvgud faſt — jeg ſkulde ei ham roſe,
Thi jeg hans Amme var; min Melk han died.
Dg der var Fyrighed i dette Blod,
Derfor er og ſaa brændende hans Blik,

Saa hed hans Kind, saa blusfende hans Hjerte.

Du bliver nok ham huld! (til Tjenerne).

Nu kan I gaae!

Dg naar Actæon drager ind ad Porten,

Da lad fra Taarnet Hornene ham hilse,

Til Tegn, at Festen vi har her beredt.

(Tjenerne bort.)

Hermione.

Du har en Datter — ved din Datters Ære,

Lad ei mig hjælpeløs i denne Nød!

Thebe.

Bed hendes Ære? — Men hvad gjør du, Barn!

Din skønne Klædning du paa Jorden smudsker —

Hermione (inalende).

Her vil jeg kysse Stovet for din Fod,

Dg ei dig slippe, før du har bønhørt mig!

O Procne, kom! Foreen din Bøn med min!

Hæv dine blinde Dine til din Moder,

Af for Medlidenshed sit B bryst hun aabner!

Fortæl, at ogsaa jeg en Moder har!

Åkraab om Frelse for mig! Beed, at hun,

Som var i mit Sted du, sig vil forbarne!

Thebe.

Naar, Procne! Gaaer du ei Medlidenshed?

Du har endnu de samme sure Miner.

(til Hermione).

Og troer du, at saameget bedre du er

End alle Andre? Og hvad Nød vel har du?

Er ei som en Prindsesse du betjent?

Seer du da ei de gyldne Billedstøtter;

De skjøne Malerier; Viraktskaalen,

Der damper dig til Priis; og disse Kjerter,

Der fylde dig og Alting her med Glands?

Vi har det altid holdt med mange Lys!

Kun eengang var her mørkt: den første Gang,

Da denne Sal til Venus blev indviet —

Da var her Nat — spørg Procne kun derom!

Hermione (retser sig).

Du frygtelige Gamle!

Thebe.

Seer du, Barn!

Naar ei jeg sparet har min egen Datter,

Spørfør da dig? (til Procne).

Jeg gaaer, at hente Vinen.

Hold du med Selskab her vor smukke Fange!

(idet hun gaaer.)

Jeg skal dog vaske, at ei Meleager
Før anden Gang aflægger her Besøg.

(gaaer og laaser af efter sig).

Sjette Scene.

De Forrige, uden Thebe.

Hermione.

Dg er det Mennesker jeg er iblandt? —
Hvi greb jeg ei den Haand, som nys mig vinked
Til Frihed ud? Selv om han var en Morder,
Han var en Mand dog! Han var ingen Kvinde!...
Er der da ingen Udvei? Ingen Frelse?
Kun truende Gestalter rundt jeg seer —

(med stigende Angst.)

Endymion! har endnu du Liv, saa kom!
Kom, mine Landsmænd! Hermione kalder!
Bryd op mit Fængsel! Før mig ud i Frihed!
O kom, før Angsten har mit Hjerter dræbt!

Procne (Som har vendt Ryggen til, nærmer sig).

Stand dine Raab, og hør mig!

Hermione

Hvad, du taler?

Saa er der dog et Hjerte bag dit Bryst?

Saa er din Læbes Lyd da ikke uddød

Som dine Dines Lys?

Procne.

Siig, er det sandt,

At du en Brudgom har, som høit du elsker?

At du vil døe, før du ham swigter?

Hermione.

Ja!

Procne.

Dg er det ei paa Skæmt? thi Mange var her,

Der førte samme Sprog. Men jeg vil troe dig;

Din Stemme lyver ei.

Hermione.

Hvad er din Hensigt?

Procne.

Du skal ei døe, men du skal give Døden!

Hermione.

Hvordan?

Procne (tager en Dolk frem).

See denne Dolk! — I tvende Aar
Jeg bar den ved mit Hjerte. Hver en Morgen,
Naar eensom paa mit Leie jeg mig hæved,
Da bad jeg Guderne den Lyst mig unde,
At støde den til Grebet i hans Bryst.

Hermione.

See dig! Hvo er din Fjende?

Procne.

Han, som din er. —

See, dette Haab har mig ilive holdt.
Som dagligt Brod var denne Taanke for mig.
Min Herlighed midt i mit usle Liv
Var dette Staal, som ved mit Bryst jeg folte.

Hermione.

Kom til dig selv, Ulykkelige —

Procne.

Stille!

Hvor er din Haand? See der er Dolken! Saadan
Som jeg nu holder, holde du om Grebet

Med alle dine Kræfter rigtig fast.
 Naar saa hans Arm omslynger dig, da stød
 Med Magt ham Staalet pludselig i Hjertet,
 Saa dybt, at Hefstet imod Brystet slaaer,
 Og Blodet styrter frem i røde Strømme.
 Frygt Intet for dig selv; thi udenfor
 Jeg lytte vil, og naar dit Raab mig kalder,
 Da kommer jeg herind. Jeg selv maa høre
 Hans sidste Suk; jeg maa en Hilsen give
 Ham med i Døden — ja! han vide skal,
 At Elaget, som ham træffer, kom fra mig.

Hermione.

Afsindige! Og troer du jeg vil tjene
 Dit blinde Had?

Procne.

Hvi kalder det du blindt,
 Som var mit Døie gjennem lange Tider?
 Viid, jeg har ogsaa seet engang som du;
 Ja, Dagens Sol jeg saae, og meer end Solen,
 Hans Ungdom har jeg skuet: den mit Lys var,
 Da det blev mørkt omkring mig. — Blind jeg sad,
 Men hørte jeg Actæons Trin sig nærme,

Strax dækkedes min Nat af klare Stjerner.
 Naar jeg hans Nøst fornam, da vandred jeg
 Igjen i Baarens lyssegroenne Lunde;
 Dg kysfed han min Mund — o, Morgenrøden
 Steg frem med eet, og skjælvende jeg stod,
 Dg skued meer og meer dens Purpur stige,
 Dg følte Varmen af den i mit Bryst.

Hermione.

Ulykkelige Procne!

Procne.

Næf din Haand mig!
 Din Nøst er mild — det er saa længe siden,
 Alt her jeg med et Menneſke har talt.

Hermione.

Kan ei fra din Glendighed du flye?

Procne.

Du kjender ei den Magt, som han beſidder;
 Thi faſt til ſig min Billie har han bundet.
 Han i ſin Stemme ſom en Trolddom har;
 Naar den jeg hører, ſtrar mit Hjerte bæver,
 Dg alt mit Mod forlader mig med eet.
 Det er, ſom for hans Fod jeg maatte ſynke,

Anraabe om Tilgivelse og Glemmel,
 Og bede ham dog ei mig at forstøde.
 Ja, mangen Gang, naar jeg omkring ham er,
 Og for hans Nærhed glemmer alt det Svundne,
 Naar da et venligt Ord han taler til mig,
 Da kan jeg troe mig lykkelig som før.

Hermione.

Du skjælver, Procne!

Procne.

O, men anderledes

Det er, naar jeg er fjern fra ham og ene;
 Naar jeg i Matten ligger paa mit Leie,
 Og finder ingen No i mine Been.
 Da brænder det herindensfor, af Lyst
 Til min Fornedrelse og Skam at hevne;
 Og hver en Tanke viser mig min Skjændsel,
 Og den Glendige, som jeg er vorden.
 Da husker jeg, at her han svor mig Trostfab,
 Alt det var her, hvor han mig stødte fra sig,
 Hvor jeg hans Kys paa andre Læber hørte —
 Thi altid drog en ond Mand da mig hid;
 Jeg vilde ei — og dog jeg maatte følge.

Da for min Sjæl der maler sig et Billed,
 Som hvileløs jeg om igjen maa tegne,
 Hvergang min Taare har det slettet ud.
 Da har jeg Mod, og al hans Magt er borte.
 Min Dolk jeg griber, og hans Død jeg skuer;
 Hen i hans Nærhed iler jeg ... men atter
 Min Haand er lam, og mig hans Trolddom binder.

Hermione.

Forglem det bittre Had, som dig fortærer,
 At No du finder —

Procne.

No? Ja, som det usleste
 Af alle Jordens Dyr. Har ei du seet,
 At naar man knuste Hovedet paa Slangen,
 Den zittrende dog laae til Sol var nede?
 Min Sol Actæon er i denne Verden;
 Før han er død, faaer ingen Hvile jeg.

Hermione.

O frygtelig du taler!

Procne.

Gjem din Dolk!

Min Moder kommer. Gjør som jeg har sagt.

Jeg venter udenfor — stol kun paa mig!
Men træf hans Hjerte med en sikker Haand.

Syvende Scene.

Thebe. De Forrige.

Thebe.

Du, som jeg før det spaaede, det er gaaet.
Actæons Sværd som Lynet splittet har
Den vædde Hyrdeslok, og hjem den flygter.
Anføreren er fangen —

Hermione.

Ha! Endymion?

Thebe.

Han hedder Hæmon. Da i Taarnet ind
De kasted ham, han raabte paa Endymion,
Som her i Fangenskab han troer med dig.

Hermione.

Endymion her?

Thebe.

Nei, troe ei saadan Snaf.

Uf Actor har jeg faaet Lys i Sagen:

Han staaer og kigger Stjerner dybt i Skoven.

Hermione.

Ha, Qvinde! Siig mig Alt —

Thebe.

Saa hør! Her Wiin er,
Hvoraf din Brudgoms Staal du drikke kan.

I Stoven han for Navnen gjør et Gilde,
Mens her Actæon holder dig med Selskab.

Sin støvbedækte Dragt vor Prinds nu skifter;
Men snart han kommer — nu, vær ei forknytt!

Pynt lidt paa dine Fjær, du smukke Fugl,
Dg bæng ei saa med Næbbet! — Procne, kom!

(Thebe og Procne bort.)

Ottende Scene.

Hermione (ene. Hun staaer en tidlang taus; derpaa hæver
hun Blik og Hænder ivetret:)

Du Endymion ei forglemmer,

Du, som mig gjør uforsagt!

Store Venus! Ja, jeg føler

Din guddommelige Magt.

Staaer jeg end omringt af Fjender,
 Naaber end hver Stemme: skjælv!
 Flygted end de sidste Venner,
 Jeg endnu dog har mig selv.

(Døren gaaer op. Actæon træder ind i pragtfuld Klædning, med Rosen-
 frandsen om Panden:)

Actæon.

Vær mig hilset her i Stilhed,
 Elskede! som for mig staaer:
 Deilig som den Drom, der fyldte
 Mig fra Ungdoms første Aar.
 Timen endelig er kommen,
 For hvis Gylte jeg blev til;
 Skatten, som mit Hjerte kræved,
 Endelig jeg hæve vil —
 O, lad ned for dig mig knæle!
 Skue opad i det Blik,
 Der, saa dybt som Aftenhimlen,
 Hvile for min Længsel fik.
 Som et Hav var dette Hjerte,
 Det var dig, der blev paakaldt,
 Stjerne! naar med alle Kræfter

Brusende det steg og faldt.
 See det! Bølgen ruller rolig,
 Gynger her i stille Lyst;
 Straalen af dit lyse Billed
 Har sig sænket i dens Bryst!

Hermione.

O, Actæon, lad mig tale!
 Selv du Frygten jager ud;
 Er saa ædelt dog dit Die,
 Vær i Storhed nu en Gud:
 Trøst giv den, som er bedrøvet,
 Frelse den, som seer kun Død,
 Frihed den, som her din Fange
 Raaber til dig i sin Nød.

Actæon.

Du min Fange — du i Nøden?
 Er du ei min stolte Brud?
 Bringes ei os hver en Morgen
 Nu om evig Glæde Bud?
 Over Roser vil vi vandre,
 Leve hen i evig Vaar,
 Ewig af den friske Lykke

Flette Krandsen om vort Haar.

Høit paa Gangeren du ride

Skal hos mig i Purpurdragt,

Nedad Dalen, over Bjerget,

Gjennem Skovene paa Jagt.

Ved mit Taffel skal du trone!

Strengelig og Hornets Gjald

Til Alverden om din Skjønhed

Og min Lykke tale skal.

Sange skal din Priis forkynde!

Hvad der fylder sødt mit Bryst,

Hver en Aftenstund ved Harpen

Kjærlig tolke skal min Nøst.

Kommer Natten, vi dens Skygge

Favn i Favn vil byde Trods:

Stiger Stjernen op paa Himlen,

Stiger Himlen ned til os.

Hermione.

Dog du feiler, o Actæon!

Hvis du mig at vinde troer:

Kun Endymion her er Herster,

Han kun i mit Hjerter boer —

Actæon.

Ham du end at nævne vover?

Hermione.

Kun i ham jeg lever nu!

Actæon.

Venus selv os her trolover;

Hendes Villie lyde du!

Seer du ei, at dette Kammer

Smykket er til Bryllupsfest?

Seer du Gros ei som Gjest?

Det hans Fakkell er, der flammer!

Det hans Piiil er, som nu rammer

I dit Diekast min Barm!

Det hans Mand er, som omsvæver

Nu os begge luevarm! —

— Her Vocalen hoit jeg hæver!

Fylt med søde Druers Saft:

Elskovslykke, Ungdomskraft,

Drømme, hvori Længsel bæver,

Høie Blæders Fryderaab,

Gyldne Minder, søde Haab

Gjemt i disse Draaber ligge.
 Lad dem gænge da din Nand!
 Tag Vocalen af min Haand!
 Her vort Taord vil vi drikke.

Hermione.

Før lad Himlens Lyn mig ramme,
 Før en Draabe jeg har smagt!

Actæon.

Ei du kjender Elskovs Magt,
 Derfor spotter du dens Flamme!
 Ei du følte, naar der strømmer
 Gjennem Barmen som en Ild,
 Naar hver Tanke salig drømmer,
 Naar i Attraa, snart saa mild,
 Snart saa stormende og vild,
 Som paa Bølger Hjertet svømmer;
 Naar sig henrykt Favn i Favn
 De beruste Nander vugge:
 Hede Kys og dybe Sukke
 Solke svagt kun deres Savn;
 Naar den Lyst, der zitted længe,
 Og i Kraft udvidet sig,

Sønderriber pludselig
 Som en Harpes stemte Strænge —
 Gi du følte, hvad dig skrækker
 Nu som Gros' største Bud:
 Til en Pagt med Glædens Gud
 Tom Pocalen jeg dig rækker!

Hermione.

Her mit Svar paa dine Ord! — (kaster Bøgeret til Jorden.)
 Saa din Elskov jeg forkaster.

Actæon.

Alt beseire mig du troer;
 Mod din Skjæbne kun du haster.

Hermione.

Himlens Venus, staa mig bi!

Actæon.

Hun din Bøn kun vil foragte.

Hendes Bøger jeg dig rakte —

Hermione.

Dødens Draaber var deri!

Actæon.

Hør mig! Endnu er du fri!

Du din egen Lykke kjende:

Til den Brudgom du dig vende,
 Som en Gud dig har bestemt.
 Hvert et Ord lad være glemt,
 Ingen Strid er meer tilbage;
 Ydmyg af din Naade tage
 Vil jeg Kjærlighedens Gunst.
 Men er her min Bøn omsonst,
 Hvis at dele her du nøler
 Denne Længsel, som jeg føler
 Brændende nu i mit Bryst:
 Da er Kampen og min Lyst!
 Seiren nys stod ved min Side,
 Om min Lykke vil vi stride,
 Til mig Venus den har bragt.
 Hendes Dom jeg har dig sagt:
 Intet menneskeligt Dre
 Dine Bønner her vil høre,
 Hvis du trodser hendes Magt.

Hermione.

Intet menneskeligt Dre —
 Hvad kan Mennesker mig gjøre,

Hvis til Døden jeg har Mod?

(Hun griber efter Dolken; Actæon river den af hendes Haand
og omslynger hende.)

Actæon.

Ha, dit Bink jeg her forstod!

Krigen alt du vil forkynde,

Kampen alt du vil begynde,

Men spild ei dit dyre Blod!

Lad det banke høit imod

Dette Hjerter med sin Varme!

Føl dig i din Elskers Arme,

Hvem du evig hører til!

Hermione.

Progne! Progne!

Actæon.

Det sig rører —

Stille! Ha, man aabne vil.

Elskede, din Klage stil!

Hermione.

Intet Menneſſe mig hører!

(Actæon iler til Døren, udenfor hvilken der høres flygtende Trin; idetsamme
aabner Hermione Aftandøren, og ſtaaer ved Gitteret naar Actæon
vender tilbage.)

Actæon.

Ha, hvad gjør du?

Hermione.

Nærm dig ei!

Kun et Skridt — og Flodens Bølge

For dit Die skal mig dølge.

Ned i Dybet gaaer min Bei!

Actæon.

Stands!

Hermione.

En Tilflugt er mig givet!

Kan du end mig røbe Livet,

Mig beseire kan du ei.

Actæon.

Venus!

Hermione.

Ier anraaber jeg,

Hvie Magter! I mig bæve!

At mit Hjerte ei skal bæve,

Ei forsærdes for sin Grav.

Actæon.

Du, som denne Krands mig gav:

Dig jeg seer! — Dit Øie blinker!

Du mig vinker

Her til Maalet med din Haand!

(Han iler hen mod Altanen.)

Hermione.

Høie Magter, tag min Mand!

(Han styrter sig over Bitteret; man horer Faldet i Dybet, hvorpaa Alt bliver stille.)

Actæon (staaer ubevægelig).

Hvad var det? — O, det var Døden!

Bee mig! Op fra Bølgens Skjød

Der en Klagetone lød

Fra et Hjerte, stædt i Nøden —

(Pause. Han kaster sig pludselig paa Anæ.)

Venus! Jeg din Villie fatter.

I min Sjæl dit Lys oprandt.

Det er ikke Jordens Datter,

Paa hvis Gunst du gav et Pant.

Det er ingen jordisk Qvinde,

I hvis Arme jeg skal finde

Lykken, som jeg aldrig fandt.

Venus.

For at bryde Sjælens Fængsel,
 For at køle disse Luer,
 For at stille denne Længsel,
 Mod det Himmelske jeg skuer.
 Er jeg dog af Guders Slægt!
 Kun guddommelige Arme
 Gie dette Hjertes Varme,
 Hæve disse Sorgers Bægt.
 Kun i Favn af en Gudinde,
 Kan den dybe No jeg finde,
 Hvori hvert et Savn er lægt.
 Ja, hun staaer alt for mit Die!
 Ja, jeg seer den evigunge,
 Rene Jomfru — Hun, den Høie!
 Priist af hver en jordisk Tunge,
 Klædt i Skjønheds Klædebon —
 O, men du, som her min Nand
 Hæver mægtig paa din Vinge,
 Dig, o Venus, skal min Haand
 Nu et Takkeoffer bringe!
 Høit i Mørket Luen svinge
 Skal sig op fra Borgens Tag;

Glimte over Flodens Bøve,
 Lyse for de mørke Skove,
 Gjøre Natten selv til Dag!
 Alt hvad jeg af Rigdom eier,
 Al min Skat og Herlighed
 Kaster jeg i Baalet ned:
 Alt min Tak jeg kan dig vise,
 Alt, naar Flammen vinder Seier,
 Hver en Mund din Magt maa prise!
 End omsnoer din Krands mit Haar;
 End dit Blik gjør mig beruset;
 Dig til Ære lyse Huset!
 Lad det synke! Op af Gruset
 Min Lyksalighed jo staaer!

(han griber en Fakkell og iler ud.)

Sjerde Act.

Første Scene.

(Stjerneklar Nat. Sletten i Skoven. Endymion, bundet til Træet, slumrende. Venus Urania og Luna træde op.)

Luna.

Her aabnes Skoven.

Venus.

Her ved Maalet staae vi.

Luna.

Dg hvi har du din Stjerneborg forladt?

Venus.

Mig loffed ned den Dodeliges Bøn;

Dg dig, o Luna, kaldte jeg fra Luften,

Til Bistand for din Yndling — see ham hist!

Luna.

Endymion — o, hvor sorgfuld seer han ud!
 Måt er hans Hoved sunket ned i Slummer,
 Og lænkebunden er hans Haand og Fod.

Venus.

Hans Baand jeg løser.

Luna.

O, naar saa jeg seer ham,
 Hvor kalder da hans Billed ad min Taare.
 Et Kys jeg maatte trykke paa hans Læbe,
 Og aande Ætherduft ned i hans Bryst.

Venus.

Nærm dig ham ei! Jeg selv ham vækker ... hvad?
 Du blegner — Falken skjælver i din Haand —

Luna.

Du høre Venus, som saa rolig vandrer
 Blandt dine Stjerner: ei min Sorg du fatter.
 Du kjender ei den Lænke, som mig binder
 Til denne Yngling og hans Skjæbne fast.
 Alt som en lille Dreng han tidt mig mødte,
 Naar eensom han sin Moders Død beklaged,

Og sorgfuld søgte Lindring i mit Lys.
 Saa mildt jeg mægted, saae jeg da paa ham;
 Og faldt i Slummer han ved Træets Rod,
 Da lagde jeg ham i min Arm, ved Hjertet,
 Og vuggede ham ind i blide Dromme.
 Men da han vored op, da vored og
 Min Kjærlighed til ham; thi altid Mildhed
 Og Fred var paa hans Mund og i hans Die,
 Altid han søgte op fra Jordens Dale
 Til mig med sine Tanker og sit Blif.
 Dybt i mit Bryst hans skjønne Billed leved;
 Jeg søgte ham — med Rodmen jeg det tilstaaer —
 Hvor end han gik; ja, tidt jeg hurtig trængte
 Mig gjennem Lunden og de mørke Skove,
 For ham at skue, naar han gik forbi.
 Da stod jeg bævende bag Poppelpilen,
 Og titted frygtsom frem af Bladesløret;
 Men saae han mig, da raabte han: vær hilset,
 Du lyse Luna, paa min dunkle Dei!
 Saa har jeg fulgt ham, trofast, usorandret;
 I mangen stille Nat jeg stod paa Bjerget,

Dg bøied ned mig over ham, som slumred,
 Mens tunge Taarer fra mit Die randt.
 Thi vel jeg vidste, at den høie Skjæbne,
 Der vied mig til eensomt Liv, forbød mig
 At tænke paa Forening, og paa Lykke.

Venus.

Altid du klager, altid kun du sørger;
 Naar faaer dit urofulde Hjerter No?
 Men hør mit Ord nu her! Du kjender Veien
 Igjennem Skoven til den mørke Hule,
 Der fører ned i Underverdens Dyb.
 Did skal du føre mig og denne Yngling,
 Mens klart din Fakkellyster for hans Fod.

Luna.

Hvordan — du vil ham føre bort fra Jorden?

Venus.

Hans Bøn fra mine Stjerner har jeg hørt;
 Thi trofast i sit Liv han har mig dyrket,

Dg efter mine Love og min Willie
Saa tidt i Nattens Stilhed har han speidet.

Luna.

Du vil ham tage bort fra denne Jord?
Du vil det Eneſte mig røbe, ſom
Endnu jeg har tilbage? Grumme Venus!
O, hvad har ei jeg allerede miſtet?
Alt, hvad jeg baadt mit Hjerte til, ſvandt hen;
Altting forgik — kun jeg alene blev,
Dg maatte lyſe for de ſunkne Grave. —
Du kjender ei til Gensomhedens Qual!
Thi Par ved Par, og faſt i Forbund vandre
Paa Himmelbuen dine høie Stjerner;
Men jeg — o, naar jeg ſkuer op, da møder
Jeg Lys ved Lys, forened' til en Krands;
Dg ſeer jeg ned paa Jorden, Altting ſlutter
Sig ſammen der: ſom Træ til Træ i Skoven,
Saa Sjæl til Sjæl paa Menneſkenes Stamme.
Selv mine Søſtres Lod jeg priſe vil!
Thi Hekate omringes dog af Skygger,
Dg mellem Skovens Dyr Diana vandrer.
Kun jeg er eenſom! Jeg alene gaaer

Min stille, øde, glædeløse Vei,
 Og sender længselfuld mit Døi rundt
 I Lustens Tomhed — ingen Røst mig kalder,
 Og ingen Favn sig aabne vil for mig.
 Jeg skal forsage, kun forsage skal jeg!
 Og dog vil du formene mig at klage,
 Forbyde mig det dybe Suk, der trænger
 Sig af mit Hjerte frem, og gennem Matten
 Som Gjenlyd naaer til mig fra Jorden op.

Venus.

Hvi sender længselfuld dit Blik du rundt,
 Istedetfor at vende Døiet op
 Til mine Stjerner, hvor kun No du finder?
 Dplosted Skjæbnens Villie da dig ei
 Høit over denne Jord, hvor Alting verler:
 Hvor Stormen flyver og hvor Bølgen stiger,
 Hvor Blad og Blomst faaer Liv for at forgaae,
 Hvor Menneskenes Hjerter hæves kun,
 For ned at synke; hvor i evig Skiften
 Hver Mand og Skikkelse urolig vandrer.
 Er ogsaa du da bleven lig min Søster,
 Der driver her med Mennesker sit Spil;

Der, som det Hav hvoraf hun steg, ustadig,
 Kun fængsler for at slippe; lokker kun,
 For med en flygtig Lykke at bedaare.
 O Luna! Du min Slægtning, som jeg elsker:
 Lys med din milde Fakkellun for Jorden,
 Men lad dens Taager ei dit Sind forvirre.
 See op til mig, hvergang dit Hjerte bæver!
 Send al din Bængsel til min Stjerneborg!
 Hvergang du kalder, jeg Harmonia sender,
 At hun, den skønne, fylder dig med Fred.

Luna.

Ja, hvis som du jeg var af himmelsk Udspring,
 Da fandt jeg Trøst for alle mine Sorger.
 Hvis fri jeg var, da fængslede mig ei
 Du Jordens Søn; men min Natur er jordisk.
 Er ikke uopløselig jeg bunden
 Til disse Dale, saa at ingen Flugt
 Mig fører op, o Venus, i din Favn?
 Maa ei i Havets Bover ned jeg stige?

Hvorfor da mig bebreide denne Uro,
 Som Bølgen, der mig vuggede, har lært mig?
 O, jeg vil sørge, klage; græde vil jeg,
 Til her min Daare har din Villie bviert.
 Jeg vil jo Lykken ei, kun Synet af den.
 Men hvis dens Billed selv du røver mig;
 Hvis ogsaa denne Yngling bort du tager;
 Hvis aldrig meer jeg paa min stille Vandring
 Skal møde ham, skal skue dette Mafyn,
 Naar længselfuldt det vender sig mod mig:
 Da vil jeg svøbe mig i sorte Skyer,
 Min Fakkell slukke, og min Lod forbande.
 Langt hellere den Ringeste paa Jorden,
 End som Gudinde haabløs og elendig!

Venus.

Du Daare! Dig mit Ord her burde straffe.
 Troer du, at bviere Loven og den Skjæbne,
 Der skjenkte dig din Plads; der bød mig handle
 Uroffelig og fast som mine Stjerner?
 Troer du, at dine Klager kan forandre

Hvad dybt jeg i mit Hjerte har besluttet?
 At du kan rive den, jeg elsker, fra mig,
 Naar til Lyksalighed jeg vil ham føre? —
 Viid, denne Ynglings Lykke boer i Døden;
 Og hvis du elsker ham, saa tving dit Hjerte,
 Og lys foran ham paa hans sidste Veie.

Luna.

O, hvad forlanger du af mig, o Venus?

Venus.

Tag Afsked med ham mens endnu han slumrer,
 Og skrid saa frem paa Veien med din Fakkell!

Luna.

See mig! Jeg skal min Lykke selv begrave.
 Du skønne Hyrde! tag endnu et Kys
 Af Lunas Læber — o, det sidste bliv det!
 Men hendes Hjerte vil dit Billed gjemme.
 Med det hun over Natten hen vil vandre,
 Og drømme om det i det dybe Hav

(gaaer.)

Venus.

Vaagn op, Endymion! Dine Baand jeg løser.

Endymion.

Hvo kalder? Ha, jeg skuer Himlens Venus!

Og jeg er fri.

Venus.

Din Bøn har naaet mit Ore.

Den Kjærlighed, som du har mig betroet,

Til dig jeg gjemt har paa et sikkert Sted.

Endymion.

O min Gudinde! Du har dig forbarmet.

Men hvor er hun, jeg tabte: Hermione?

Venus.

Fra Jorden og dens Nød hun bort er flygtet;

Men har du Mod, du end skal hende møde.

Endymion.

Hvad er din Villie?

Venus.

Har du Mod til Døden?

Endymion.

Og er da dette Liv saa sødt? Naar det,

Som jeg har mistet, jeg i Skaalen lægger

Mod det, som er tilbage: da mig tykkes,

At Døden Binding er, og Livet Tab.

Venus.

Du har dit Haab til mine Stjerner bundet.
 Det Lys, som ned til dig fra mig har vinket,
 Naar du i klare Nætter skued til mig,
 Det følger og dig her; dets Glæds dig styrker,
 Naar for det mørke Dyb dit Hjerte gruer.

Endymion.

Forlad mig ei! O Venus, vær min Stjerne
 I Dødens Nat!

Venus.

Her tag min Haand! Den fører
 Dig gjennem Dybet, at du ei forvildes.
 Og seer du hist den milde Luna vandre?
 Hun hænger Straalesløret om sin Pande,
 Og lyser med sin Fakkell for din Fod.
 Saa vandrer du, af to Gudinder elsket,
 Ned til det stille Land —

Endymion.

O, viis mig Veien!

(Venus, Endymion og Luna bort.)

Anden Scene.

(Procne kommer, ført af en Dreng, der bærer en Fattel.)

Drengen.

Jeg snart kan slukke Falken. Dagen gryer;
I Østen alt de hvide Skyer jeg skimter.

Procne.

Gjør som du vil; jeg har ei Lys fornøden.
Hvor er vi nu?

Drengen.

Paa Sletten midt i Skoven.

Den lige Vei fra Borgen er du gaaet.

Procne.

Saa drei tilbensfre. Du en Sti vil finde.
Paa den et Stykke Vei vi frem maa gaae,
Da kommer der et tæt og dunkelt Krat;
Fra fordums Tid det er mig vel bekjendt.
Dybt inde bag det ligger Søen.

Drengen.

Ja

Den hellige Sø, hvori hver Morgenstund
Diana bader sig med sine Nympher.

Procne.

Ja, did du føre mig!

Drengen.

Det tør jeg ikke.

Procne.

Du skal!

Drengen.

Enhver, der Søen kommer nær
Om Morgenens, ei lever Dagen over.
Diana skyder Pilen i hans Bryst.

Procne.

Frygt ikke! Gi til Søen ned vi gaae;
I Krattet jeg forbliver — søg blot Stien.

Drengen.

Staa rolig da, til Veien jeg har fundet.

(gaaer.)

Procne.

Og denne sløve Dreng er al min Tilflugt —
Hvad har jeg mere? Hvert et Haab om Hevn
Med Borgen sank i Gruus i denne Nat.
Min Moder indebrændt — mit Hjem lagt øde —
Jeg selv en Flygtning, der maa vandre ud,

At søge Sporet af ham rundt i Verden;
 At lytte efter ham i hver en Stemme,
 Der til mit Øre naaer paa Vej og Sti —
 Hvi greb ei Luen mig i sine Arme
 Istedetfor min Moder? Bæggen sank,
 Dg Loftets Bjælker hørte jeg at falde.
 Da tog en Haand om min — hans Haand det var;
 Dg paa sin Arm han bæved mig — jeg følte,
 Hvor Ildens Tunge slikkede min Kind,
 Da ned ad Trappen han mig bar. Da kunde
 Jeg have dræbt ham; i min Magt han var.
 Men endnu eengang paa hans Vej jeg kommer!
 Jeg hørte ham Dianas Sø at nævne:
 Derhen jeg maa! Der skal til Afsked dog
 Han skue Procnæs Skikkelse; og træffer
 Min Haand ham ei, han skal min Røst dog høre,
 Før her vi skilles — (Pause.)

D, en Trost jeg har:

Gengang i Hades jeg hans Skygge møder.

Der vil af Furien jeg Falken laane,

Dg Slangehaaret og den spidse Dolt;

Dg som den aldrig hvilende Mlecto

Jeg skal ham følge. Dolken høit jeg svinger;
 Omkring hans Hoved hvisle mine Slanger,
 Til Skræk og Raseri hans Hjerte griber,
 Og hylende han styrter i Kocytus.

Drengen (kommer tilbage).

Kom! Her min Haand er. Sporet har jeg fundet.

Procne.

Afsted da hurtig!

Drengen.

See dig blot tilbage!

Nei, det er sandt, du har jo ingen Dine —
 Men Nøgen af Actæons Borg jeg seer
 Nu ganske tydelig — høit over Skoven
 Langt borte den i Luften stiger op.
 Det var en prægtig Ildbrand inat,
 Især da Taget faldt: langt hen paa Floden
 Floi Gnisterne, mens Luen slog iveiret.
 Jeg havde gjerne seet lidt længer paa det;
 Men saa kom En af Jægerne og bad mig,
 At bringe dig i Sikkerhed til Skoven.
 Han sagde, at du gav mig nok en Gave —

Procne.

Min Billie gjør, og denne Ring du faaer.

Drengen.

Den Ring jeg lider godt. Kom! Her er Veien.

(de gaae videre.)

Tredie Scene.

(En Plads ved Indgangen til Skoven. I Baggrunden de rygende Ruiner af Actæons Borg, hvorover Solen begynder at hæve sig. Meleager og Mimas komme i Samtale).

Mimas.

Du selv har seet det?

Meleager.

Med mit eget Øie.

Mimas.

Actæon skulde selv da være Manden?

Meleager.

Det er som jeg dig siger. Selv jeg faae,

Hvordan han Salens Bægge tændte an.

Da Løftet ned var faldet, kasted han

Fra Oven gyldne Smykker, Purpurkapper

Og kostbart Solstøi over Baalet ned,
 Idet hans Læbe kaldte høit paa Venus.
 Til Alt Ruiner var, han blev ved Branden,
 Og Alle, som at slukke kun forsøgte,
 Drev med sit Spyd han rasende tilbage.
 Tidt stod han stille og sin Krands tog af,
 Idet han skued henrykt ind i Flammen;
 Tidt talte høit han med sig selv, og vandred
 Med Spyd i Haanden fremad og tilbage,
 Som var til Ildens Bogter hen han sat.
 Men hvis du end ei rasende ham troer,
 Saa viid, at han i Floden styrtet har
 Den unge Hyrdepige, som vi fanged.
 O, jeg affindig var — vi Alle var det,
 At ei vi den Ulykkelige frelst,
 Og tæmmed før hans vilde Raseri.

Mimas.

Og jeg, som troede ham nu først kureert!

Meleager.

Hvis ikke Fængslets Dør jeg havde aabnet,

Dg hemmelig i Frihed ladt de Fangne,
 Hver Hyrde da var indebrændt som Thebe.

Mimas.

O, Meleager! Bliver saa det ved,
 Jeg mister reent Humeuret. Aldrig glemmer
 Jeg denne Nat! Isøvne dybt jeg laae,
 Dg drømte, at jeg Nympherne saae dandse:
 Da vakte mig et rædsomt Skrig om Hjelp.
 Jeg traadte ud i Gaarden — der stod Thebe
 Paa Taget i den aabne Dvift, og Ilden
 Dmspændte hendes Bei fra hver en Side.
 Saa stod hun lang Tid, som en Her, i Luften;
 Med eet sank Bjelken under hendes Fod,
 Dg med et Skrig hun styrted ned i Baalet.

Meleager.

Ja, selv jeg saae det.

Mimas.

Længe vil jeg plages
 Af dette Syn; men ei det værste blev det.
 Du skal det vide! Seer du, mens jeg stod
 Dg saae paa Branden, og just tænkte paa,
 Hvormangen lystig Aften hen vi svired

Bag disse Mure, som nu styrted sammen;
 Hvormange søde Piger der vi savned,
 Mens skummende Vocaler vi stak ud:
 Da stod med eet Kong Kristæus for mig,
 I samme Dragt, som Dagen før han døde,
 Da Sceptret og sin Søn han mig betroede.
 Saa bleg som Liget først han stirred paa mig,
 Saa løfted han sin høire Haand og trued,
 Og med den venstre peged han mod Jorden.

Meleager.

Du gaaer i Barndom og har drømt, du Gamle!

Mimas.

Jeg selv det troede med; men seer du, Synet,
 Beständig truende ad mig med Haanden,
 Skred hen imod mig — saadan, Skridt for Skridt.
 Paa eengang sortned Alting for mit Die;
 En Stemme hørte jeg — saa Intet meer.
 Da til mig selv jeg kom, sad jeg ved Porten
 Hos Actor og de Andre. Stærkt de drak,
 Thi mens Actæon borte var paa Borgen,
 Gav Actor al den bedste Vin til Priis,
 Og Fad paa Fad af Kjeld'ren op de slæbte.

Jeg vilde gjøre Selskab — ei en Draabe
 Kom over Læben; Skikkelsen bestandig
 Stød foran mig hvergang jeg løstet Skaalen,
 Og først da Dagen gryede, svandt den bort.

Meleager.

Nu, dersom du har Syner, jeg har med.
 Get Billede sig evig for mig viser;
 En stille Skygge for mit Die staaer.

(affides).

Ja kun din Skygge, Hermione! greb jeg;
 Du selv dig vendte bort, og gif forbi.

Fjerde Scene.

(De Forrige. Actor og en Skare Jægere; alle betyngede
 af Biin.)

Actor.

Her er Pladsen!

En Jæger.

Her vi vente!

En Anden.

Godt jeg gaaer, men staaer kun daarlig.

En Tredie.

Alt løb surr, og det alvorlig;
Skovens Træer jeg neppe kjendte.

En Fjerde.

Winens Dunster end ham trykke!

En Femte.

Ta som dig, og som os Alle!

En Sjette.

Kan vi staae ei, kan vi falde!

Chor.

Deiligt her at boe og bygge!

(De kaste sig i Græsset).

Mimas.

Siig mig, Hector, hvad skal skee?
Bæbnede med Spyd og Buer,
Som til Kamp, jeg Eder skuer —

Hector.

Du vel snart det faaer at see!
Notabene, dersom ikke
Alt er mørkt for dine Blikke,
Som da jeg i sidste Nat

Halv befvimet saae dig ligge
Næsegruus, paa Jorden plat.

Mimas.

Allsaa dig det var, som talte!
Men hvad er Jer Hensigt nu?

Actor.

Jeg saa klog just er som du.
Mig Actæon kun befalte,
Dengang Dag det blev igjen,
At forsamle Borgens Mænd,
Og til Skoven hid dem føre
Væbnede med Spyd og Piiil:
Det var Alt, hvad jeg fik høre.

Mimas.

Stille! ... Fodtrin naae mit Dre.

Actor.

Ja, der kommer han med Til!
Spydet krunt hans Hænder hvie —

Mimas.

Siiig, hvordan var han tilfjinds?

Actor.

Spørg ham selv! Han veed det noie.

Mimas.

Dødsleg er han; vildt hans Dø.

Jægerne (reise sig).

Hil Actæon! Hil vor Prinds!

Actæon (sandser og seer sig tilbage).

Over Borgen

Allt staaer op den gyldne Morgen —

Nys var Ilden der at skue,

Blussende mod Nattens Bue.

Jordens Lue

Her med Himlens Straale mødes,

Dg den stærke Gros fødes.

See, han svinger

Allt de store Purpurvinger!

Frem han svæver.

Høiere ham Skyen hæver.

Himmel-Buen

Spænder han i Morgenluen:

Gyldne Pile

Med mod hendes Bryst nu ile. —

Snart, som i de gamle Dage,

Hevne hen i salig Svimmel,
 Jord og Himmel
 I hinandens Favn vil drage.
 Snart med Himlens stolte Datter
 Jordens Søn formæles atter.
 Snart en Krands af Guders Lykke
 Ham skal smykke,
 Som til Krandsen er udseet!

(gaaer hen mod Jægerne).

Uctor.

Herre! Hvad du bød, er skeet.

Actæon.

Følg mig! Timerne os kalde.
 Nu den store Dag begynder,
 Der Lyksalighed forkynder
 Som for mig, for Eder Alle.
 Endt er Natten;
 Lykkens Sol i Osten stiger;
 Hurtig lad os hæve Skatten,
 Før den viger.

Mimas.

Søn, hvad er din Hensigt?

Actæon.

Kjendte

Du endnu ei Skjæbnens Villie?
 Saae du ei, da Borgen brændte,
 Luen lyse som en Lilie?

Mimas (affides).

Wildt han taler.

Actæon.

Binden visted —

Strax sin Skikkelse den skifted;
 Dg berørt af røde Flammer,
 Saae jeg Farve den forandre . . .

(vender sig mod Jægerne.)

Veed I, hvi Diana vandre
 Maa blandt Skovens dunkle Stammer
 Uformælet og alene?
 Hvi, skjøndt evig fyldt af Savnet,
 Aldrig hun bag Lundens Grene,
 Som Apollo sin Koronis,
 Som Cythere sin Adonis,
 Lykkelig sin Elsker favned?

Mimas (affides).

Meer end nok jeg har erfaret!

Actæon.

Venus mig det aabenbared;

Hun, som har Diana sparet

For sin Søns de stærke Pile,

Medens rastløs uden Hvile,

Alt fra Ungdoms første Dage

Jeg til Skoven maatte drage,

Hendes Billed at opjage —

Jeg vil Grunden Eder sige:

Endnu ei det kjække Hjerte,

Trodsfende hver Frygt og Smerte,

Fandtes blandt de Dødelige;

Endnu ei det Mod, der voved

Til det Høieste at stige,

For i Kamp den Krands at vinde,

Som den mægtige Gudinde

Til den Driftige kun loved —

Mig alene Krandsen vinker!

Mig den drager ind i Skoven

Til Dianas Sø, hvor Boven

Klar i Morgensolen blinker;
 Hvor nu Jagtens stærke Piger
 Om min stolte Brud staae Bagt,
 Mens hun kaster af sin Dragt
 Og i Badet deilig stiger;
 Hvor nu, for med Slør at dølge
 Hendes høie Jomfrubryst,
 Gyngende i stormfuld Lyst
 Bølge ruller over Bølge.
 Did til Svæn J mig følge!
 Selv om Kamp det koste vil,
 Bruden skal mig høre til;
 Hendes Nymphes Jer tilfalde!

Jægerne.

Fast vi holde paa dem Alle!

Actæon.

Frem da til Dianas Sø!
 Der mit Bryllup vil vi feire.
 Frem til Badet, at beseire
 Jagtens kongelige Mø!

Jægerne.

Fremad til Dianas Sø!

Mimas (griber Actæons Arm.)

Stand, Afjindige! Saalænge
 Det paa Piger kun gif løs,
 (Og jeg lider selv en Døs)
 Lod jeg Tingen gaae sin Gænge;
 Men hvis i din vilde Svimlen
 Du du vil bestorme Himlen —

Actæon.

Du mig standser? Kun en Lyd,
 Og som Dagens Offer ligge
 Skal du her for dette Spyd!

Mimas (til Jægerne.)

Frygt Diana! Følg ham ikke!
 Intet om hans Ord Jer bryd!

Actæon.

End du taler?

Mimas.

Ei forlader

J dit Raseri jeg dig!

Actæon.

Du dit eget Liv da hader?

Mimas (affides).

Skyggen atter truer mig —

(til Actæon)

Frygt Actæon for din Fader!

Han i Graven vender sig.

Actæon (lægger Spydet an).

Døe du vil da?

Mimas (til Jægerne).

Bind hans Hænder!

Banvid reent ham grebet har.

I hans Die, see, det brænder!

Bind hans Hænder! Gi ham spar!

Actæon (render Spydet igjennem ham).

Ned til Tartarus da far!

Mimas.

Kristæus, dig det var!

(synker ned)

Hele Herligheden ender! (døer.)

Actæon.

Samme Bei Enhver jeg sender,

Der tør standse mig som han!

Følg mig!

Meleager (der staaer i Afstand).

End et Ord, Tyran!

Hør fra mig du skal fornemme.

Dæmpe skulde det dit Mod,

Kunde Hermiones Blod

Naabe til dig i min Stemme:

Dine Gjæringer ei gjemme

Skjult sig i den dybe Flod.

Actæon (spænder sin Bue).

Hør den hæse Raab, som skriger!

Meleager.

Huldskab, Trofskab her opfiger

Dig i Alles Paasyn jeg!

Modes meer vi paa vor Bei,

Eværdet evig skal os skille.

Actor.

Ha, Forbovne!

Actæon.

Actor, stille!

(han skyder. Pilen fæter igjennem Meleagers Hat.)

Actor.

Hurtig vi ham gribe ville!

Jægerne.

Her han lide skal sin Dom!

Actæon.

Lad ham fare! — Følg mig! Kom,

Før Diana,

Før min jomfruhvide Svane

Uf sit kule Bad er oppe.

Seer I Varslet? — Skovens Toppe

Stærkt af Solens Guld forgyldes.

Ogsaa jeg af Fryd nu fyldes!

Haabets ømme,

Aldrig før saa søde Dromme

Min Lyksalighed nu spaae.

Fremad! Spydet fast i Armen!

Mod i Barmen!

At I Kampen kan bestaae.

Actor.

Seiren følger en Forvoven!

Jægerne.

Ingen svigter af os Alle!

Actæon.

Hvit i Skoven

J Triumf lad Hornet gjalde!

(Actæon og Jægerne hørt.)

Meleager (ene).

Til din Undergang imøde!

Fyld dit Maal af Raseri!

Jeg, i Mindet om den Døde,

For at sone Fortids Brøde,

Nu Endymion vil befrie.

Folket saa jeg vil forene,

Dæmpe hver en Frygt og Tvist,

Bringe Fredens Olieqvist

Til Arkadien fra Messene.

Har jeg dette Værk fuldbragt,

Da jeg kaster af hver Hyrde;

Ikke meer jeg Dyret myrde

Vil som før paa blodig Jagt.

Hos den fredelige Hyrde

Paaner Bolig jeg og Dragt.

Paa hans stille Liv beslitte

Skal fra nu sig denne Mand;
 Aldrig mere skal min Haand
 Sig med Nov og Ran besmitte.
 Dybt i Dalen vil jeg gaae,
 Tænke paa mit Liv tilbage,
 Efter Lykken meer ei jage,
 At den meer ei flygte maa.
 Ud med Tro i Ngerfuren
 Vil jeg strøe det rige Korn;
 Siddende ved Klippemuren,
 Kalde Hjorden med mit Horn;
 Dulme hver en Smertes Torn
 Ved Betragtning af Naturen. —
 Naar dens Tider veyle, naar
 Vaaren bryder Vintrens Lænke,
 Da paa Tiden vil jeg tænke,
 Da i mig det først blev Vaar;
 Da sig Varmen monne sænke
 I min Sjæl, saa kold og haard.
 Naar jeg Jordens Spire skuer
 Skjult, og skilt fra Solens Skin:

Af min egen Elskov su'er
 Da min Sjæl et Billed ind;
 O, thi rovet Haabets Luer,
 Boer den ukjendt i mit Sind.
 Seer jeg Solen dybt at dale,
 Og endnu fra Bølgens Skjød
 Med sit lyse Gjenskin male
 Hele Himlen purpurød:
 Hermione! da, skjændt død,
 Til mit Hjerter du vil tale.

(gaaer.)

Femte Scene.

(Den hellige Sø i Skoven. Diana træder op med Spyd og Bue, fulgt af Atalante med Hundefoblet; Aura med Jagthornet; Cyane med Fuglenettet, og flere Nympher. Toget gaaer frem langs med Søen.)

Chor.

Priis Diana, Jagtens Dronning!

Atalante.

Priis den Stærke! som i Skoven,
 Som paa Bjergets høie Top

Jager dristig og forboven
 Dyret fra sit Leie op.
 Frem til Angreb kjæft hun triner,
 Hjertet gløder efter Kamp:
 Spydet hviner —
 Dyrets Blod staaer høit i Damp!

Chor.

Priis Diana, Skovens Dronning!

Mura.

Priis den Friske! som, med Haaret
 Over Skuldren kastet frit,
 Binden lig om Efteraaret
 Flyver frem med raske Skridt.
 Under Lovets hvalte Kroner
 Frem sit gyldne Horn hun ta'er:
 Hornet toner —
 Dybe Lunde give Svar.

Chor.

Priis Diana, Nympfers Dronning!

Cyane.

Priis den Rene! stolt af Villie,

Som paa Gros kold tør see;
 Hvi og rank som Vandets Lilie,
 Hvid og skjær som Bjergets Snee.

Dybt i Badet hun sig dølger,

Hegnet ind af tætte Siv:

Kole Bolger

Da tør favne hendes Liv.

Diana.

Stands! —

Her skygger Egen; dybt er Vandet her.

Her vil i Bad jeg gaae!

Mura (til Nympherne).

Spred Tæppet ud!

Diana.

Nei, bedre Veie gi'er det kole Græs!

Cyane.

Skal af din Fod Sandalen nu jeg løse?

Diana.

Jeg selv mig hjælper! Spydet her jeg planter;

Derover hæng mit Kogger og min Bue!

Atalante.

Bed Træets Green jeg Hundekoblet binder.

Mura.

Dg her er Hornet!

Diana.

Vel! — I andre Nymphes!

Bliv her paa Vagt indtil mit Horn Jer kalder.

Bed Buestrængen hold den skarpe Piiil;

Dg hvis en Dodelig Jer kommer nær,

Skyd strax ham ned! at ei han slipper bort,

Dg praler af, at han Diana skued —

Cyane, Mura, Atalante, kom!

Atalante.

Vil du, at vi dig ned i Badet følge?

Diana.

Ja, kast Jer Dragt! En Veddekamp vi prøve,

Thi bedst af mine Nymphes svømmer I.

Den anden Bred af Søen er vort Maal.

I tør til Svømning begge Arme bruge;

Jeg selv med venstre Arm kun deler Bølgen,

Dg holder Hornet hævet i min høire.

Atalante.

Her kaster jeg min Dragt!

Evane.

Her ligger min!

Mura.

Og min jeg kaster her!

Diana.

Jeg selv er rede!

De tre Nympher.

I Badet ud!

Diana.

I Bølgen ned, den kolde!

Den, som nu feirer, Hornet skal beholde.

(Diana og de tre Nympher kaste sig i Soen.)

Chor (af Nympherne paa Landet).

See, de forsvandt for vort Øie! —

— Atter nu skue vi dem!

Atter Diana, den høie,

Stiger af Bølgerne frem.

See, hvor hun lægger sig over

Bandet med roende Arm;

See, hvor de skyllende Bøver

Løfte den sneehvide Barm!

Diana.

Brug Haanden som den rappe Fisk sin Finne!

Choret.

Forrest vor Dronning Diana
 Seiler i Nympfernes Trop.
 Stolt, som en svømmende Svane,
 Løfter hun Hovedet op.
 Hornet hun sætter til Munden —
 Hør, hvor i Volgen det sang!
 Hør, hvor det toned fra Lunden!
 Hør, hvor i Luften det klang!

Diana.

Fremad, o Nympfer! vil I Hornet vinde.

Choret.

Tys! Som et Raab jeg fornemmer —
 Døre fra Skoven det kom.
 Hør! Det var jublende Stemmer.
 Dronning Diana, vend om!
 Dronning Diana! du fare
 Hurtig mod Landet igjen:

Seer du den væbnede Skare?

Seer du de dristige Mænd?

(Actæon og Jægerne træde ud af Skoven paa den anden Side af Søen.)

Actæon.

Ha, Tid det var! Seer I, paa Volgen svømmer
Min stolte Brud, af sine Nympher fulgt.

Hvit over Alle hæver hun sit Hoved,

Dg mod sin Brudgom frem hun rækker Hornet,

At klare Toner tolke maae hans Lykke.

Ja, nu Lyksalighedens Time kommer!

Hør, hvor om Fryd et Chor af Fugle synger!

Seer I, hvor Jord og Himmel ud er smykket

Med Guld og Farver til et Brudekammer?

Det høie Himmelloft sig hvælver blaat;

Af Skovens grønne Lov er Bæggen bygt;

Dg i den dybe Sø staaer Brudesengen,

Af soltblaae Volger vugget, som af Gænger,

Dg dækket til af Skummets Perleslør.

Seer I, hvor Bruden kaster Tappet af?

Mod Landet iler hun, for mig at møde.

Til Skoven længselsfuld hun vinker ind.

Som Hjortens Hjerte føler mit jeg gløde;
Jeg følger efter dig, du hvide Hind!

(til Jægerne.)

Afsked til Maalet! Længs med Søens Bølge.
Jægerne.

Afsked! Til Seir og Lykke vi ham følge!

(Actæon iler frem langs Søen, fulgt af Jægerne).

Choret (paa den anden Søbred).

Hjemad vor Dronning nu higer,
Hen mod den sivlædte Kyst;
Bølgen den synker og stiger,
Deelt af det mægtige Bryst. —
Nu hendes Hoved ved Landet
Skummet med Perler bestrøer —
Nu hun, til Bæltet i Vandet,
Staaer blandt de bølgende Nør.

Diana (i Badet).

Mura, Cyane, Altalante!

Nympherne.

Dronning!

Diana.

O, af Forbittrelse mit Hjerte skjælver!

Hvi har den høie Solgud ei dem truffet
 Med sine Pile, førend mig de skued?
 Men frygtelig skal Hevnen her dem ramme!

Aura.

Hvad er din Billie til os?

Diana.

Hurtig, Aura!

Stig op af Badet! Grib dit Spyd, og før
 Til Angreb Nympherne, saasnart du hører
 Mit første Stød i Hornet.

Aura.

Vel, min Dronning!

Diana.

Spar Ingen uden ham, som Skaren fører.
 Jeg kjendte ham: Actæon var det — han,
 Som Venus loffet har i sine Garn,
 Og som i lang Tid ei min Guddom dyrked.
 Jeg selv ham straffer!

Aura.

Din Befaling skee!

(Aura bort.)

Diana.

Du, Atalante, løse Hundekoblet!
 Og naar for anden Gang mit Horn du hører,
 Da slip det hurtig løs, at paa min Fjende
 Det stille kan sin blodige Tørst og Hunger.

Atalante.

Vel, høie Dronning!

(Atalante bort.)

Diana.

Du, Cyane, holde

Beredt min Dragt, samt Bue, Spyd og Røgger,
 Alt strax jeg op til Bjergene kan ile,
 Saasnart af Bad jeg stiger. Her jeg bliver,
 Til jeg min Skam har hevet, og hvert Die,
 Der saae mig nogen, udslukt er og dødt.

Cyane.

Dit Bud jeg lyder. Ha! men see paa Veien,
 Ved Svæns Bred....

Diana.

Som til en Fæst han iler —
 Snart faaer du No, du Daare! Snart du hviler.

(Cyane bort.)

Actæon (i Afstand; standser forundret).

Hvordan? De flokke sig de store Daadyr.
 De komme frem af Krattet fleer og fleer;
 Og trodsigt deres Hoveder de hæve,
 Og truende de ordne sig til Angreb.
 Min kongelige Hind er ei blandt dem.
 Endnu i Badet hun sig skjuler — see!
 Af Sivet hendes Hoved dukker op,
 Og hendes hvide Krop mit Die skinter.
 Hun flygter — ha!

(vender sig tilbage)

Fremad, til Jagt nu Alle!

Jægerne (komme ilende).

Fremad! I Nymphers Arme skal vi falde!

(Actæon styrter frem med Jægerne; idetsamme lyder Dianas Horn. Nympherne skyde deres Buer af, og kaste deres Spyd paa Jægerne, der styrte til Jorden. Actæon iler forbi dem, ned mod Søen.)

Diana.

Han kommer!

Actæon.

Flygt ei bort, du hvide Hind!

Du Herlige, som jeg har jaget efter!
 Du, som min Længsel og min Attraa vakte,
 Naar gjennem Løvet hen saa let du sprang.
 I Badet ned jeg styrter mig til dig!
 Mit Hjertes hede Blod du skal fornemme!
 Du er min Dronning! Jeg er Skovens Konge,
 Den Kronede blandt Dyrene paa Jorden!

Diana (støtter Vand paa ham af Søen).

Bliv til et Dyr! Bliv, hvad du alt er vorden!

(Høie Hjortehorn vore op af Actæons Vand, og sprænge hans Rosenkrands, der falder til Jorden. Han staaer ubevægelig med udstrakte Arme; pludselig vender han sig om og iler i store Spring indad Stien i Krattet. Dianas Horn lyder igjen. Hundene slippes løs og forfølge ham gjøende; et Dieblif efter høres hans vilde Skrig fra Krattet).

Diana (stiger op af Badet).

Hurtig min Dragt! Min Gæde har jeg hevet.
 Er alle døde?

Aura.

Intet Liv er sparet.

See selv! Med Ligg er Søens Rand bestrøet;
 I hver en Barm en Pål har dybt sig boret.

Diana.

Ha, endnu flammer Breden i mit Bryst!
 I Døden ned min Hævn skal dem forfølge.
 Men bort fra disse Madfler!

(Hun støber i Hornet. Hundene komme tilbage.)

Atalante!

Bind Koblet fast! — Seer du de røde Tunger?
 Actæons varme Blod dem farvet har.
 Hans hede Hjerte ned fra dem nu drypper.

Cyane.

Her er den Rosenkrands, som han har baaret.

Diana.

Kast den i Støvet ned, at der den visner! —
 Men fremad nu! Fra disse Stove bort!
 Op til de høie, sneebelagte Bjerger,
 At jage Ulvene af deres Skjul!
 Op, hvor den stolte Orn sin Nede bygger!
 Der stille Hjertet vi ved nye Seire,
 Og føle Kinden i den friske Luft.

(bort.)

Nympherne.

Bort gaaer den Modige,
 Nu, da sin blodige
 Dom hun har holdt.
 Diet, det luende,
 Panden, den truende,
 Løfter hun stolt.
 Bee hver en modende
 Fjende, hun glødende
 Nu træffer paa:
 Spydet, det susende,
 Haanden, den knusende,
 Ned vil ham flaae.

(Alle bort.)

Sjette Scene.

(Procne, ført af Drengen, træder ud af Krattet.)

Drengen.

Her Soen er. Her kan de ei os naae.

Procne.

Endnu de høie Skrig gjenlyde for mig;
 Forførdelig i Døden klang hans Stemme.

Drengen.

Troer du vi her er sikre?

Procne.

Nær du stod jo,
Dengang de vilde Hunde ham forfulgte?

Drengen.

Ja, henad Stien han som Vinden fløi.
Jeg troede ei et Menneske det var,
Thi begge Hænder holdt han op til Panden,
Og høie Hjortehorn af dem stak frem.
Først da han kom forbi, jeg ret ham kjendte.
Men idetsamme kom de store Hunde;
Af Halsen hang de lange Tunger ud,
Da hylende de faldt ham an, og reb
Ham Led fra Led, og spredte rundt hans Lemmer,
Mens med de vilde Skrig han fyldte Skoven.

Procne (affides).

Det har Diana været.

Drengen.

Ha, men seer du?

Procne.

Hvad er der? Paa din Haand du ryster.

Drengen.

Kom,

Lad bort os flygte! Her hans Jægre ligge.
En blodig Piiil i hvert et Hjerte sidder,
Dg hvert et Ansigt er mod Himlen vendt.

Procne.

Diana har holdt Dom!

Drengen.

Skynd dig! Afsted,
Før den Forfærdelige her os træffer.

Procne.

Før mig til Søen hen, saa kan du gaae.

Drengen.

Bed Kanten staaer du. Skrid blot ned ad den,
Saa vil du Vandet med din Fod berøre.

Procne.

Her er den Ring, jeg lovede dig til Gave.
Hvis man om mig dig spørger, siig, at Procne
Sig hviler ud nu ved Dianas Sø.

Drengen.

Jeg sender Folk herhen, dig hjem at føre.

(bort.)

Procne (ene).

Saa maatte du i Døden ned for mig —
 Dit høie Jammerstrig jeg skulde høre,
 Dit sidste Suf — jeg længtes jo derefter;
 Men ogsaa mig traf Lynet, som dig ramte.
 Hvad er tilbage? Alt er dødt og øde.
 Hvor er det blevet stille om os begge!
 Den stærke Storm forstummet er med eet;
 Den før saa stramme Bue hænger slap,
 Og brudt er Pilen. — Ikke meer du rastløs
 Paa Bjerget og i Skoven Dyret jager;
 Ei meer med troløst Hjerte frem du higer
 Mod Lykken i de skønne Qvinders Arme;
 Ei meer i Sorgens Uro nu du søger,
 Hvad i dit eget Bryst du ikke fandt.
 En stille Skygge sidder du i Hades
 Og seer i Floden ned; og dunkle Syner
 I evig Flugt forbi dit Nie trække,
 Mens under dig dit Billed skjælver dybt.
 — O, hvis sig eengang Procnes Skygge sætter
 Ved Siden af dig, da forfærdes ikke:
 Frygt hendes Hevn saalidt som hendes Omhed,

Hun bleven er saa stille som du selv.
 Det gamle Sagn, at hun dig eengang elsked,
 At hun dig eengang haded, tro ei paa det!
 Det var jo Dromme, der saa brat fik Ende;
 Thi kun den øde Tomhed blev tilbage.

(stiger langsomt ned til Vandet)

Her Bølgen gaaer. Hvor mildt min Fod den væder!
 Hvor ruller let og blød den hen imod mig,
 Som kaldte den mig med en sagte Stemme.
 I strenge Guder! hvis en Bøn Jer rører,
 Lad mig en evig Søvn da sove her
 I denne Bugge, som I selv mig redte.
 Lad ingen Lyd ned til mit Dre naae:
 Ei Vindens Suk, naar det i Sivet klager,
 Ei Himlens Torden — ikke Hornets Toner,
 Naar over Søen længselfuldt de svæve.
 Lad ingen Drom fra Jorden mig besøge,
 Og lofte mig med Noster, som jeg kjendte,
 Til Livets ængstelige Minder op.
 Lad mig alene paa den dybe Bund!
 Og som mit Syn I tog, saa røv mig Sønnen
 At skue indad, i mig selv tilbage,

Alt ingen Fjende der min No forstyrer.
 Lad Alt mig glemme og kun Hvile finde!
 Ja, for det Mørke, hvormed I bedækked
 Mit Liv paa Jorden — til Erstatning giv mig
 Den tause, evige og dunkle Nat!

(Hun glider sagte ned i Søen. Bølgen lukker sig over hende.
 Scenen er en tidlang tom.)

Syvende Scene.

(Venus Anadyomene kommer ud fra Skoven med sine
 Nympher.)

Venus.

Den bratte Død har her hans Hjerte truffet.

Galatea.

Ja hist, o Dronning! seer du Kampens Minder.

Philyra.

Den hele Jægerstare ligger dræbt.

Irene.

Det friske Blod til Løvet viser ind.

Aglaja.

Og her din sønderrevne Krands jeg finder.

Venus.

Lad see, Aglaja! — Mine Roser er det!
 Med Blod er deres fine Blade pletted' —
 Men ved min Faders Hoved, jeg mig hevner!
 Hvor triumferende var ei Diana,
 Dengang hun mødte mig ved Skovens Rand,
 Dg mig Actæons Endeligt fortalte.
 Hun kaldte ham min Yndling, og hun loe.
 Men hi, du Stolte! Jeg min Søn vil sende,
 At med sin Piiil han dine Nymppher saarer,
 Saa Skovens Fauner de i Armen falde.
 Naar da for trangt dem deres Bælte bliver,
 Dg selv til Spot for Guderne du vandrer:
 Da skal du tænke paa den høie Venus,
 Som høiet har din Stolthed med sin Magt.

(Hun sætter sig ved Træet.)

Galatea.

Vil du, at jeg din Bogn dig henter hid?

Venus.

Hvem taler til dig? Ti, til man dig spørger!
 Jeg selv vel husker, hvad jeg har fornøden.

Philyra! gaa, og hold min Vogn beredt,
 Thi bort jeg drager.

Philyra.

Strax, min høie Dronning!

(Philyra bort.)

Venus.

O, naar jeg paa de sidste Dage tænker,
 Hvor kunde dette Land jeg da forbande!
 Jeg kom herhen for min Triumf at nyde;
 Men allevegne saae jeg Folket samlet,
 For ned at bryde mine Templer, og
 Den Magt at trodse, jeg Actæon gav.
 Og nu den Spot, Diana mig tilføied —
 Aglaja! ræk mig Speilet, at jeg seer
 Om Breden har i Hynker ind sig præget.

Aglaja.

Endnu saae Dagen ei saa glat en Pande!

Venus (speiler sig).

Nei virkelig! Jeg saær dit Ord vel troe;
 Naar pleied min Aglaja vel at lyve? —
 Men flet en Krands, Irene! om mit Haar,
 Og du, o Galatea! løs mit Bælte,

At jeg min Klædning hurtig af kan kaste.
 I kjender Billedbuggeren paa Gnidos,
 Hvis Roes gjenlyder nu Alverden over.
 Hans Aand sig hæver Dag og Nat til mig
 Med Bøn, at jeg for ham mig aabenbarer,
 Saa han et værdigt Billed af mig danner.
 I dag hans Bøn opfyldes: nogen træder
 Jeg i hans Bærksted ind, saa alle Former
 Kan præge dybt og klart sig i hans Sjæl;
 Saa intet Guddomstræk han skal forglemme,
 Men henrykt i mit Syn en Venus skabe,
 Der med Beundring fylder Jordens Slægt.

Irene.

Her er en Krands af Baarens friske Roser!

Venus (bestandig speilende sig).

Tryk ei saa dybt den over Haaret ned!
 Den skjuler jo min Pande. (leer) Veed I vel,
 Det var et morsomt Indfald af Diana,
 At just med Horn hun kronede Actæon.
 Den Stakkel! Men beklages kan han ei.
 Gjengjeldelse det var! Han fik tilbage,

Hvad manges Egtemand han havde skjenket;
 Og tænk Jer — Hjortehorn! Det var med Renter.

(leer høit.)

Philyra (kommer).

Din Bogn er rede! Dueflokken forspændt.

Venus (staaer op).

Afsted da! Fra det raa Messene bort.
 Til Gnidos først! og over saa til Cypem,
 Hvor Navnet Venus er paa alle Læber.
 Til Paphos! hvor mit stolte Tempel staaer;
 Hvor man i alle Tungemaal mig priser,
 Og offerer til mig fra den vide Jord.
 Hvad gjør det, at jeg een Tilbeder taber?
 Min Magt er Solens: for hver Blomst, som visner,
 En ny snart mine Straaler kalde frem!

(Hun gaaer, fulgt af Nympherne.)

Femte Act.

Første Scene.

(Afgangen til Underverdenen. Luna staaer udenfor Hulen og
seer ind i den.)

Luna

Endnu jeg kan dem see — sit Hoved vender
Endymion om imod mig; Venus kaster
Sin hvide Stjerneglands ned paa hans Pande,
Men hyllet ind i Mørket er hans Kind.
Det var det sidste Afskedsblik han sendte —
O, tag min Hilsen med, du skønne Hyrde!
Forglem mig ei! ... Sin Haand hun nu ham rækker;
Medad mod Floden gaae de; svagt i Hulen
Gjenlyde deres fjerne Fodtrin nu ...
Nu døer den sidste Lyd — Alting er stille.

(gaaer frem)

Den høie Venus har til sig ham taget;

Men mig til Hyrderne hun sender hen,
 For dem hans Død og Bortgang at forkynde.
 Det er ei nok, at selv jeg har ham mistet,
 Jeg Trøst endogsaa bringe skal hans Venner.
 O, grumme Venus! du veed ei af Savn;
 Men jeg vil hulle mig i Sørgefloret,
 Dg dække til med Enkeslørets Folder
 Den lyse Brudedragt, mig Skæbnen gav.
 Naar Alle sove, vil jeg eensom vaage,
 Dg folde Mattens Timer med hans Minde.
 I hans Grindring vil jeg leve kun.
 Hvert Sted, hvor jeg har seet ham, er mig helligt:
 Den stille Flodbred, Skovens dybe Gange,
 Dg Dalens Græs bænk, hvor han ofte sad.
 Der vil jeg hvile tidt, og tænke paa ham;
 Dg tidt paa Bjergets Tinde vil jeg staae,
 Dg efter ham paa alle Veie speide,
 Hvor fordum han saa mild kom mig imøde.
 O Elskede! Ja denne Grav skal Luna
 I Mattens Stilhed bærende besøge,
 Dg bringe dig et Dffer af sin Taare.
 Den tause Luft med Klage vil hun fylde;

Dg vorer Hjertets Længsel altfor stærkt,
 Da stiger ned hun i de dybe Kløfter,
 Dg sender gjennem Jorden dig sit Suk.

(gaaer.)

Anden Scene.

(Floden Styr. Venus Urania og Endymion seile i en Baad
 henad Floden. Kronen, som Venus bærer, kaster et klart
 Stjernefkin hen over de dunkle Bølger og Kyster.)

Venus.

Saa tankesuld, Endymion, du er bleven.
 Du steg saa stille ned paa Baadens Bund;
 Dg nu i Bølgen drommende du stirrer,
 Mens for den sagte Wind vi glide frem.

Endymion.

Beklemt og ængstelig min Sjæl er vorden.

Venus.

Dg dog er jeg din Fører. Jeg jo styrer
 Det lette Fartoi, som os Charon laante;
 Hvor kan du frygte da for Reisens Fart?

Endymion.

Med dunkle Syner maa min Aand nu kæmpe,

Og Alt mig fremmed er. Den hele Nat,
 Da Luna vandred med os gennem Skoven,
 Bevæged Savn og Veemod kun mit Hjerte,
 Og aldrig syntes Jorden mig saa skjøn.
 Da jeg i Hulsen stod og saae tilbage,
 Og skued sidste Gang den blege Luna,
 Da faldt med hendes Straale Nattens Taage
 Ned over mig, og dybt mit Hjerte bæved
 Da ved din Haand i Mørket jeg gif ned.
 Bedøvet og i Skræk jeg steg i Baaden,
 Og nu jeg sidder her paa Dødens Bølger,
 Og seer mit Liv forsvinde meer og mere.

Venus.

Og hvilke Tanker ængste da din Sjæl?

Endymion.

Det er, som fra mig selv jeg skulde skilles.
 Mit halve Væsen løs sig rive vil,
 Og flygte til den svundne Jord tilbage.
 Det er, som Livets Gjæringer mig kaldte
 Fra denne Slummer op til Virksomhed.
 Dets Kamp og Uro raaber ned til mig;
 Og i hvert Syn min Skikkelse jeg skuer,

Bevægende sig rastløs og urolig,
 For dobbelt i min Hvile mig at ængste.
 Forbi mig drager Billedet af Tiden,
 Som fordum mig og al min Gjerning bar,
 Og som det Kommende udfyldte selv;
 Jeg griber efter det — og strax tilbage,
 Som for at lokke mig, da Synet svinder,
 Og i min Angst det er, som skal jeg flamre
 Mig til det Flygtende, der ei kan gribes;
 Mig holde fast ved hvad der ei kan bæres,
 For ei i Undergang at styrte ned.

Venus.

For dine Plager snart du No vil finde.
 Vort Skib alt nærmer sig de trende Floder,
 Hvis Bølger tabe sig i Dødens Strøm.

Endymion.

Frels mig, o Venus! I min Angst forgaaer jeg.

Venus.

Ja det var Acheron vi kom forbi.
 Det sidste Suk af Døende den kræver,
 Og du din tunge Gjæld har nu betalt.
 Men vend dit Die mod den anden Bred —

Seer du Kocytus, med de dunkle Bøver,
 Der vælter brusende sig ned mod os?
 De Esterladtes Jammerstrig og Klager
 Og tunge Taarer rulle med dens Strøm.

Endymion.

Ja suffende den mørke Bølge bruser.
 Som Gjenlyd disse Røster naae mit Dre,
 Men ingen Trøst de bringe til min Sjæl.

Venus.

Dog er dig Hvilen nær. Et Dieblif,
 Og Lethes Munding seile vi forbi —
 Dens stille Flade hist mit Die skuer.
 Gi af dens Vand du drikke skal, Endymion!
 Men Jordens Drøm nu er for dig tilende;
 Thi Alt, hvad Jordens er, har her sit Maal.

Endymion.

Ja, over mig den dybe No nu falder.
 O Venus! hvor er Alting her saa stille:
 Den sidste Gjenlyd døde hen med eet,
 Og bort i Taage svandt de sidste Syner.
 Naar gjennem Matten her jeg seer tilbage,
 Hvor hviler Alt, hvad før mit Liv jeg kaldte!

Den hele Skueplads er mørk og øde;
 Kun tomme Ord foruden Klang er nu
 Min Lyft og Længsel, Gjerning og Beslutning,
 Med alle mine Sorger og min Nøie. —
 I Lethes Skjød Bevægelsen gif under;
 Som Intet jeg formaaer, saa vil jeg Intet;
 Paa Mindets Table Skriften endnu staaer,
 Men alt dens rige Indhold er forsvundet,
 Og Intet læser jeg, naar jeg den seer.

Venus.

See ei tilbage! Der kun Døden er.
 Men fremad sku igjennem Nattens Taager!

Endymion.

De nøgne Kyster her forbi vi seile,
 Og langs med Bredden angstelige Skygger
 Frem og tilbage rastløst sig bevæge,
 Mens andre stille staae, og see paa Bølgen.

Venus.

Mod Landet nærmere jeg Baaden styrer.

Endymion.

O hør de høie Toner!

Chor fra Tartarus.

Uden Hvile og Frist,
 Som paa Bølgen en Fugl;
 Uden No, uden Rist,
 Som et dreierende Hjul;
 Uden Haab, uden Trost,
 Gaaer i Skyggernes Dal
 Livet op i vor Lyst,
 Og vor Lyst er vor Dval.

Venus.

Seer du den dunkle Skygge hist paa Bredden?

Endymion.

Han med et Bæger øser Vand af Floden.

Venus.

Ja, raast han tømmer det, og bort fra Kysten
 Med snelle Skridt mod Landet gaaer han ind.

Endymion.

Nu atter han til Floden vender om —

Igjen af Vandet øser han, og drikker.

Venus.

See nøie til, om du hans Træk kan kjende.

Endymion.

Actæons Skikkelse jeg troer at skue.

Venus.

Ham selv det er; fra Jorden taget bort,
Med evig Tørst her Guderne ham straffe.

Endymion.

Før tredie Gang sit Bæger nu han fylder.

Venus.

Ja, stedse tænker han sin Tørst at slukke;
Men mere stærk og heftig kun den vorer,
Hvergang han Skaalen tommer.

Endymion.

See den Arme!

See hvor begjærlig frem han strækker Armen,
Dg bøier ud sit Hoved over Bølgen,
Som stilledt alt i Tanken han sin Attraa —
O, før mig bort fra ham og fra hans Qualer!

Venus.

Ud fra den mørke Kyst vi atter seile.

Chor fra Tartarus.

Altid Gen kun og Gen

Gaae vi tabt i os selv;

Dg saa dræbende seer
 Glider Timernes Ekv.
 Kun de klagende Ord,
 Her i Skyggernes Dal,
 Sig forene til Chor
 Over Gensomheds Dval.

Endymion.

Endnu paa Bredden seer jeg Skyggen staae.
 Men meer og meer i Taage hen den svinder,
 Dg som en Drom det høse Chor sig taber.

Venus.

Ja, længst forbi os er de øde Kyster.
 Her paa de dybe Bunde nu vi gynge,
 Hvor intet Billed meer sig speiler af.
 Fornemmer du, hvor Volgen hæver Baaden,
 Der uden mindste Lyd dog glider frem?
 Det stærke Seil nu vidt sig spiler ud,
 Men intet Vindpust her dig dog berører,
 Skjøndt frem med Pilens Fart vor Reise gaaer.
 Du seiler paa det stille Vand, Endymion!
 Hvor i den dybe Grund sig Livet hviler,
 Men ovenfor er Fladen mørk og taus.

Endymion.

Ja mørkt og taust er Alt.

Venus.

Hvor er din Tanke?

Hvor er din Sjæl i denne Stilhed bleven?

Endymion.

Ned i Betragtning's Dyb den har sig sænket.

Venus.

Dit Die klart jeg seer igjennem Mørket.

Ei meer som før det dækket er af Taage,

Men fast og stadigt skuer det paa mig.

Endymion.

Ja i den dybe Stilhed du dog lever!

Her i min Gensomhed er du dog hos mig,

Og selv i Døden jeg er ei forladt.

O, som naar fordum det blev Nat paa Jorden,

Jo tættere om Alt sig Mørket lagde,

Jo mere dybt det sorte Slør sig sænkte,

Desklarere paa Himlen Stjernen steg:

Saa lyser dobbelt herligt nu dit Billed

For mig, o Venus, i den stille Død.

Nu først din fulde Skjønhed ret jeg fatter.
 Den Magt, der tidlig drog mit Hjerte til dig,
 Mig tolker nu din tankerige Pande,
 Der bærer Evighedens Diadem.
 Nu jeg forstaaer den gaadefulde Tale,
 Der fra din friske Læbe strømmed ud;
 Den, som jeg grundet paa i Nattens Timer,
 Naar i dit lyse Skin jeg eensom sad.
 Ja dig det er, hvis Dies stærke Straale
 Nu lokker frem de hemmelige Kræfter,
 Der kun som Drømme hviled i min Sjæl.
 Naar paa dit Smil jeg seer, da fødes Glæden,
 Der nylig gif i Lethes Bølger under.
 Det Haab, som du mig skjenkede paa Jorden,
 I Dødens Stilhed har sit Bæger aabnet,
 Og Livets Duft opstiger fra dets Bund. —
 O Venus! O du Himmelske! som lyser
 Med Klarhed just i Natten og i Døden,
 Hvor fylder her min Sjæl du med din Kraft!
 Det er, som Morkets Hvælving nu maa sprænges
 Af denne Glands, som udgaaer fra dit Die;

Som skulde Alt, hvad jeg har tabt, jeg finde
Her i Tilbedelse foran din Fod.

Venus.

Forgjæves ei, Endymion, du mig elsker.
En Lon jeg har beredt dig for din Troskab;
Thi hæv dit Die op, og fremad sku!

Endymion.

Er dette Syn da Sandhed eller Drom?
Af Volgen stige rosenrøde Kyster,
Hvis Glands i Luft og Vand sig speiler af.

Venus.

Dit Hjem du skuer. Naar din Drom er Sandhed,
Da vender jeg paa Charons Baad tilbage,
Dg stiger atter til min Himmel op.

Endymion.

Den fjerne Strandbred klares meer og meer —
Sig lette Skikkelser paa den bevæge,
Dg over Vandet søde Sange tone.
Ja, det er Livets Røst, som her mig hilser;
Hver Længsel i mit Bryst igjen nu fødes,
Dg hvert et Minde vaagner som et Savn.

Chor fra Elysium.

I Skjerm for Dod, i Ly for Smerte,
 I Samfund her vort Liv hengaaer;
 Og Strømmen i hver Enkelt's Hjerte
 Sin Friskhed af det Hele faaer.
 Bevægelse og Hvile bleve
 Til Livets Kilder i vort Bryst:
 Udad i Kjærlighed vi leve,
 Indad i Tankens stille Lyst.

Endymion.

O Lyst, som her udødelig mig fylder!
 I dig udvider sig mit Hjerte mægtigt,
 Thi den jeg elskede mit Die seer.
 O Hermione! Brud, som jeg har mistet!
 Du paa den lyse Kyst imod mig iler,
 Og strækker ud til Hilsen her din Haand.
 Du først af Alle mig imøde kommer!
 Du har mig først gjenkjendt! Dit sagre Billed
 Opstiger først af alle Jordens Minder!
 O, Elskede! hvor var du længe borte;
 En Evighed mig synes er henrunden
 Fra Timen, da jeg sidste Gang dig saae.

Det er de samme Dine dog som før,
 Den samme Ungdomsglands paa Kind og Læbe,
 Kun mere herlig lyser frem din Sjæl.
 Du vinker til mig — tal! dit Ord jeg hører.
 Din Stemme sødt som Melodi jo toner,
 Og dog er det den velbekjendte Nøst.
 Gaa ei mod Baaden ud! Til dig jeg kommer...
 Her ræk mig Haanden! Fast vi er forened'!
 Den som jeg tabte, hviler ved mit Bryst.

Chor fra Elysium.

Velkommen til de lyse Ryster,
 Hvor Savn i Fryd opløser sig.
 Her i vort Chor en stille Søster
 Har ventet længselsfuld paa dig.
 For evig hendes Suk nu blunde;
 Med dig hun gaaer nu Haand i Haand
 Ind i de friske, høie Lunde,
 Der lyses op af Glædens Mand.

Tredie Scene.

(Aften ved Neda = Floden. Hyrder og Hyrbinder ere forsamlede for at feire Adonisfeften. Phorbass og Hæmon komme med Meleager, der er klædt som Hyrde.

Phorbass.

Her Venner bringer jeg en Broder til Jer.
 Fra Jægerfolket Fred han os forkynder,
 Og Forbund i hver fælleds Nød og Fare.
 Vor Ven han var, selv mens Actæon leved;
 Thi Hermione stræbte han at frelse,
 Og Fængslets Dør han aabnet har for Hæmon.
 Som vi har ogsaa han Endymion søgt,
 Og nu med os han deler Sorgen over
 Vor tabte Fyrste og hans dunkle Skjæbne.
 Saa tager venligt da imod ham nu!
 Alt bærer han vor Dragt; og snart en Hytte
 Han vil sig bygge nær Leucippes Bolig,
 Og leve hen sit Liv her i vor Dal.

Hæmon (til Meleager).

Vor Ven og Broder! Kom, foren dig med os!
 Thi som vi efter gammel Skik og Bedtægt
 Paa denne Dag Adonis' Død begræde,

Saa mindes derhos vi de tabte Venner,
Der tidlig i den mørke Grav steg ned.

(Hyrdere og Hyrdinder storte Kurve, fyldte med Blomster, i Floeden, under følgende Verelsang.)

Hyrdere.

O, du blomstrende Vaar,
Som din Rose os gav:
Du forgaaer! Du forgaaer!
Dg lig dig finder Glæden sin Grav.
Dgsaa Menneskets Liv,
Selv i Ungdommens Pragt,
Er et bølgende Siv,
Dg et Spil kun for Stormenes Magt.

Hyrdinder.

Fagre Blomst! Som vor Ven
Du jo prangende stod;
Flyd nu hen, flyd nu hen
Her paa Bølgerne, skilt fra din Rod.
Er du mere da værd
End det Hjerte, som brast?
End den Yngling, som her
Hang ved Livet med Kjærlighed fast?

Hyrder.

Med fra Sollysets Bei
 Steg i Skygge han snart:
 Klag dog ei! Klag dog ei!
 For den tærende Tid blev han spart.
 Naar vi tynget af Nar
 Under Alderdoms Snee,
 Ham i blomstrende Vaar
 Som en Yngling endnu vil vi see.

Hyrderinder.

O, men Floiternes Lyd,
 Naar de tolke vor Lyst,
 Ei med Fryd, ei med Fryd
 Meer skal fylde hans klangløse Bryst.
 Kun et Suk det beboer!
 Thi af Syne ham gif
 Jo den levende Jord,
 Og den Elskedes lysende Blik.

Hæmon.

Hold inde Venner! Stands med Eders Sang!
 Seer I, med Skyens Slør omkring sin Pande
 Fra Skoven kommer ud den stille Luna,

Dg skrider sagte over Engen hen.
 See! stille nu hun staaer, og ned i Floden
 En Krands af Straaler bævende hun kaster,
 Som offred hun med os nu for den Døde.
 O, lyt til hendes Røst! Hun taler til os —

Luna.

Søg ei Endymion meer paa denne Jord!
 Den høie Venus har til sig ham taget,
 Dg blandt de Lykkelige nu han boer.
 Hans Trostskab har den Himmelske behaget,
 Thi har sin Haand hun raft ham i hans Død,
 Dg efter sig til Lysets Kyst ham draget;
 At bringe Bud herom mig Venus bød.
 Men jeg, o Hyrder! jeg har gjemt hans Minde
 Til Jer og til mig selv i Mattens Skjød.
 Naar hvad I tabte, Jer i Hu maa rinde,
 Naar I den Elskede begræde vil,
 Da kom til mig, i Lunden dybest inde.
 Sæt Jer ved Bækken, hvor den risler mild;
 Giv der kun Eders Hjerte Luft i Klage,
 Dg Eders Suk jeg vort vil lytte til.
 Naar I forstumme, kalder jeg tilbage

Endymions Skikkelse, saa blid og kjæk,
 Som den for Eder stod i fordums Dage.
 Da vil vi længe dvæle ved hvert Træk;
 Hans Ord, hans Blik, hans Smil vi rørt vil mindes;
 Og fælde Taarer i den klare Bæk,
 For hvad der aldrig meer tilbage vindes.

(Luna bort.)

Hæmon.

O Venner! har I hørt de stille Ord?
 Hvo bragte nogensinde Dødens Budskab
 Saa mildt som Luna, der er selv saa sorgfuld?
 See, hvor bedrøvet hun gaaer bort bag Skoven.
 Men frem paa Himlen stige klare Stjerner,
 Og Venus lyser mægtig til os ned.
 Lad os den Herlige nu Alle prise!
 Lad os vor Stemme løfte høit mod Venus,
 Der ei i Døden har vor Drot forladt.

Hymne.

Himmelske Venus!
 Dig vi med Jubel paakalde!
 Du, som din lysende Skjønhed
 Gav til de natlige Kjæfter;

Gav til det talende Die
 Som til høimodige Hjerter.
 Dig vi lovsynge nu Alle!
 Du, som med Trostfab i Barmen,
 Kommer til Bistand i Noden;
 Fylder vort Bryst med din Glæde,
 Frelser tilsidst os i Døden.
 Dig vi tilføde nu falde!
 Du, som saa mægtig og stille
 Vandrer bestandig den Samme;
 Og i de rindende Tider
 Speiler din evige Flamme.
 Dig vi tilføde nu falde!
 Dig vi lovsynge nu Alle!
 Dig vi med Jubel paakalde:
 Himmelske Venus!

